

Hội nghị “Bảo Vệ Các Vị Thành Niên Trong Giáo Hội” Vatican 21-24 tháng Hai, 2019

1. Ủy Ban Tổ Chức Cuộc Họp Thượng Đỉnh về Lạm Dụng Tình Dục: Phải Có Một Đáp Ứng Toàn Diện

Vũ Văn An, 18/Dec/2018

Theo tin Zenit ngày 18 tháng 12, Ủy Ban Tổ Chức Hội Nghị Thượng Đỉnh Tháng Hai năm 2019 về Lạm Dụng Tình Dục, vừa gửi thư cho các tham dự viên yêu cầu thông tin và minh bạch và yêu cầu mọi người trong Giáo Hội chịu trách nhiệm.



Ủy Ban cho rằng thiếu một đáp ứng toàn diện và có tính cộng đoàn, không những ta sẽ không hàn gắn được các vết thương của nạn nhân, mà tính khả tín của Giáo Hội trong việc thi hành sứ mệnh của Chúa Kitô cũng sẽ lâm nguy khắp nơi trên thế giới.

Lá thư trên được ký bởi Đức Hồng Y Blase J. Cupich, Tổng Giám Mục Chicago; Đức Hồng Y Oswald Gracias, Tổng Giám Mục Bombay, Đức Cha Charles Scicluna, Tổng Giám Mục Malta và Cha Hans Zollner, Dòng Tên, Chủ Tịch Trung Tâm Bảo Vệ Vị Thành Niên của Đại Học Gregorian.

Bức thư bắt đầu bằng việc khuyến khích các tham dự viên gặp gỡ các nạn nhân bị lạm dụng, hiểu rõ sự trầm trọng của tình huống và thu lượm thông tin trước khi dự họp. Các giám mục cũng được yêu cầu trả lời 1 bản câu hỏi đính kèm.

Ủy Ban cho rằng bản câu hỏi này là để cung cấp phương thế giúp các tham dự viên “bày tỏ ý kiến của họ một cách xây dựng và có phê phán..., nhận diện chỗ nào cần được giúp đỡ để có thể đem lại cải tổ ngay bây giờ và trong tương lai, và giúp chúng ta có được một bức tranh toàn diện về tình hình của Giáo Hội”.

Bức thư giải thích rằng Đức Giáo Hoàng yêu cầu họ cảm ơn mọi giám mục tham dự về sự hỗ trợ của các ngài trong việc trả lời bản câu hỏi đính kèm để chuẩn bị tốt hơn cho Hội Nghị, và ‘khẩn thiết yêu cầu quý vị cùng đi con đường này với nhau. Đức Thánh Cha xác tín rằng qua việc hợp tác có tính hợp đoàn, các thách thức mà Giáo Hội đang đương đầu sẽ được vượt qua”.

Lá thư viết tiếp: “nhưng mỗi chúng ta cần phải nhận thách thức này làm của riêng, đến với nhau trong tình liên đới, khiêm nhường, và thống hối để sửa chữa các thiệt hại đã làm, chia sẻ cam kết chung đối với sự minh bạch, và làm cho mọi người trong Giáo Hội cùng chịu trách nhiệm”.

Sau khi cho công bố lá thư, Giám Đốc Phòng Báo Chí Tòa Thánh, Greg Burke, đưa ra nhận định sau đây: “các nhà tổ chức thúc giục các tham dự viên gặp gỡ các nạn nhân bị lạm dụng tại đất nước mình trước khi dự họp vào tháng Hai. Đây là cung cách cụ thể muốn đặt nạn nhân lên trên hết, và nhìn nhận sự khiếm đả của những gì đã xảy ra”.

“Hội Nghị về bảo vệ vị thành niên sẽ tập chú vào 3 chủ đề: trách nhiệm, qui lỗi và minh bạch”.

Sau đây là nguyên văn lá thư theo bản tiếng Anh do Tòa Thánh cung cấp:

Anh em thân mến trong Chúa Kitô,

Nếu một chi thể đau khổ, tất cả cùng đau khổ với nó” (1 Cr 12:26). Với những lời này, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã bắt đầu Lá Thư của ngài gửi dân Chúa (tháng 8 năm 2018) để đối phó với cuộc khủng hoảng lạm dụng mà Giáo hội phải đối đầu. Những người bị giáo sĩ lạm dụng cũng bị thiệt hại khi “ chúng ta tỏ ra không quan tâm đến những người bé nhỏ; chúng ta bỏ rơi họ”. Và do đó, “nếu, trong quá khứ, đáp ứng chỉ là bỏ sót, thì ngày nay chúng ta muốn tình liên đới, theo nghĩa sâu sắc và thách thức nhất, phải trở thành cách chúng ta tạo lịch sử hiện tại và tương lai”.

Thiếu một đáp ứng toàn diện và có tính cộng đoàn, không những ta sẽ không hàn gắn được các vết thương của nạn nhân, mà tính khả tín của Giáo Hội trong việc thi hành sứ mệnh của Chúa Kitô cũng sẽ lâm nguy khắp nơi trên thế giới.

Bước đầu tiên phải thừa nhận sự thật của những gì đã xảy ra. Vì lý do này, chúng tôi thúc giục mỗi chủ tịch hội đồng giám mục tiếp cận và thăm hỏi với các nạn nhân sống sót nạn giáo sĩ lạm dụng tình dục ở các quốc gia tương ứng của quý vị trước khi tới họp ở Rôma, học hỏi tận mắt những đau khổ họ phải chịu đựng.

Ngoài ra, chúng tôi yêu cầu quý vị trả lời bằng câu hỏi đính kèm lá thư này. Nó cung cấp một phương thế cho mọi tham dự viên Hội Nghị vào tháng Hai bày tỏ ý kiến của họ một cách xây dựng và có phê phán khi chúng ta tiến lên phía trước, nhận diện chỗ nào cần được giúp đỡ để có thể đem lại cải tổ ngay bây giờ và trong tương lai, và giúp chúng ta có được một bức tranh toàn diện về tình hình của Giáo Hội.

Với các ý nghĩ trên, Đức Thánh Cha đã yêu cầu chúng tôi cảm ơn quý vị đã hỗ trợ qua việc trả lời bản câu hỏi đính kèm để chuẩn bị tốt hơn cho Hội Nghị, và khẩn thiết yêu cầu quý vị cùng đi con đường này với nhau. Đức Thánh Cha xác tín rằng qua việc hợp tác có tính hợp đoàn, các thách thức mà Giáo Hội đang đương đầu sẽ được vượt qua.

Nhưng mỗi chúng ta cần phải nhận thách thức này làm của riêng, đến với nhau trong tình liên đới, khiêm nhường, và thông hối để sửa chữa các thiệt hại đã làm, chia sẻ cam kết chung đối với sự minh bạch, và làm cho mọi người trong Giáo Hội cùng chịu trách nhiệm.

Xin quý vị lưu ý: chúng tôi sẽ rất biết ơn khi có được câu trả lời của quý vị càng sớm càng tốt, nhưng không muộn hơn ngày 15 tháng 1.

Xin Thiên Chúa chúc lành trong mùa Vọng này,

Hồng Y Blase J. Cupich
Hồng Y Oswald Gracias
Tổng Giám Mục Charles J. Scicluna
Cha Hans Zollner Dòng Tên

2. Ủy Ban của Vatican: tính khả tín của Giáo Hội bị đe dọa bởi việc lạm dụng tình dục

Vũ Văn An, 20/Dec/2018

Bản tin của A.P. ngày 18 tháng 12 cho hay Vatican, hôm thứ Ba, đã cho công bố các chi tiết đầu tiên về cuộc họp thượng đỉnh ngăn ngừa lạm dụng tình dục được nhiều người mong chờ của Đức Giáo Hoàng Phanxicô, thúc giục các vị giám mục tham dự cuộc họp phải gạt bỏ các nạn nhân bị lạm dụng trước khi đi phó hội và mọi người phải chịu trách nhiệm trước đại nạn này.

Các chi tiết trên được đề cập trong một lá thư của Ủy Ban Tổ Chức Cuộc Họp Thượng Đỉnh. Lá thư này cảnh cáo các vị tham dự cuộc họp rằng không giải quyết cuộc khủng hoảng này, tính khả tín của Giáo Hội sẽ bị đe dọa khắp thế giới.



Như một bước đầu tiên, Ủy Ban thúc giục 130 chủ tịch các hội đồng giám mục quốc gia, tức các vị sẽ tham dự Cuộc Họp Thượng Đỉnh, gặp gỡ các nạn nhân tại chính đất nước họ “để tận mắt học biết sự đau khổ họ từng chịu đựng”.

Đức Phanxicô mời các nhà lãnh đạo Giáo Hội dự cuộc họp để khai triển một đáp ứng toàn diện cho điều đã trở thành mối đe dọa trầm trọng nhất đối với triều giáo hoàng của ngài, khi việc lạm dụng và tai tiếng che đậy mới xuất hiện lại tại Hoa Kỳ, Chile và nhiều nơi khác trong năm nay.

Các nạn nhân vốn hoài nghi không biết cuộc họp có thể đạt được những gì, vì thời gian có hạn, các kinh nghiệm và nhu cầu của các giáo hội lại khác nhau và sự kiện này nữa là vấn nạn đã được biết đến trong nhiều năm qua.

Barbara Dorris, một nạn nhân bị lạm dụng, người lâu nay vốn lớn tiếng bênh vực các nạn nhân, đặt câu hỏi “Phải chăng họ chỉ chạy vòng quanh đối với vấn nạn này? Trời đất, quý vị từng ở đâu vậy?”

Ghi nhận rằng tai tiếng ở Hoa Kỳ đã xuất hiện từ năm 2001, cô bảo: “Đã 17 năm rồi. Nếu quý vị chưa gặp các nạn nhân trong 17 năm, thì tôi nghĩ nguyên chuyện đó đã nói lên nhiều điều rồi”.

Khi tiết lộ các chi tiết đầu tiên của cuộc họp, Ủy Ban của Vatican nói cuộc họp sẽ tập chú vào ba lãnh vực: trách nhiệm, qui lỗi và minh bạch. Việc nhắc đến qui lỗi cho thấy các nhà lãnh đạo Giáo Hội sẽ đương đầu không những với các tội ác của các linh mục hiếp dâm và mò mẫm các vị thành niên, mà cả việc các bề trên của họ che đậy nữa.

Các nạn nhân bị lạm dụng và các người bênh vực họ từ lâu vốn chỉ trích Vatican đã không áp dụng kỷ luật và sa thải các giám mục không chịu bảo vệ đoàn chiên của họ, và cho tới gần đây, Đức Phanxicô dường như không sẵn lòng thay đổi đường hướng một cách có ý nghĩa.

Ngài bổ nhiệm 4 giáo sĩ chủ chốt để chuẩn bị cuộc họp: Đức Hồng Y Blase Cupich của Chicago, một người được Đức Phanxicô bổ nhiệm và hết lòng ủng hộ ngài, Đức Hồng Y Oswald Gracias của Mumbai, một thành viên của nội các phi chính thức của ngài, Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna của Malta và Cha Hans Zollner.

Lá thư của Ủy Ban Chuẩn Bị trên, gửi cho hàng giáo phẩm hoàn cầu, viết rằng:

“Thiếu một đáp ứng toàn diện và có tính cộng đồng, không những chúng ta thất bại, không đem chữa lành lại cho các nạn nhân, mà chính tính khả tín của Giáo Hội trong việc thi hành sứ mệnh của Chúa Kitô sẽ bị đe dọa khắp thế giới”.

Lá thư viết tiếp: “Mỗi người chúng ta cần nhận làm của riêng thách thức này, đến với nhau trong tình liên đới, khiêm nhường và thống hối để sửa chữa sự thiệt hại đã làm, chia sẻ cam kết chung về tính minh bạch và bắt mọi người trong Giáo Hội phải nhận lỗi”.

Lời kêu gọi của họ để các giám mục gặp gỡ các nạn nhân cho thấy nhiều vị trong hàng giáo phẩm của Giáo Hội tiếp tục bác bỏ qui mô của vấn nạn và chưa hề gặp gỡ một nạn nhân. Một số hội đồng giám mục ở Châu Phi, chẳng hạn, chưa trả lời yêu cầu năm 2011 của Vatican trong việc khai triển các tập hướng dẫn để giải quyết vấn nạn này.

Phát ngôn viên Vatican, Greg Burke, nói rằng việc gặp gỡ các nạn nhân “là cách cụ thể để đặt các nạn nhân lên trước nhất và nhìn nhận sự khiếm đảm của những gì đã xảy ra”.

Hồi tháng Chín, Đức Phanxicô tuyên bố rằng ngài sẽ triệu tập một cuộc họp thượng đỉnh, cho thấy ở chớp bu giới lãnh đạo Giáo Hội, đã có sự ý thức rằng việc lạm dụng của giáo sĩ là một nan đề hoàn cầu chứ không riêng của một nơi nào trên thế giới hay của các nước Tây Phương mà thôi.

Ngài làm thế khi cố gắng phục hồi việc xử lý vụ về tai tiếng ở Chile đầu năm nay khi ngài liên tiếp bác bỏ lời tố cáo của các nạn nhân đối với một linh mục ấu dâm khét tiếng ở đó và bênh vực vị giám mục che chở cho linh mục này.

Cuối cùng, Đức Phanxicô đã nhìn nhận là ngài sai lầm; ngài xin lỗi các nạn nhân và nhận đơn từ chức của mọi giám mục bị tố cáo ở nước này. Đức Phanxicô đưa ra hành động sau khi A.P. thách thức ngài trong vụ này và trưng bằng chứng cho thấy ngài có nhận được thư khiếu nại của các nạn nhân.

Triều giáo hoàng của Đức Phanxicô sau đó còn bị một cựu sứ thần Tòa Thánh tố cáo là chính Đức Giáo Hoàng đã phục hồi cựu Hồng Y người Mỹ nay đã thất sủng là Theodore McCarrick, người đã bị tố cáo là mò mẫm và xách nhiễu các chủng sinh đã trưởng thành. Đức Phanxicô chưa trả lời các tố cáo này, dù ngài đã ra lệnh mở cuộc điều tra giới hạn về chúng.

Kỳ vọng đối với cuộc họp thượng đỉnh tháng Hai, vốn đã cao sau một năm khủng hoảng, càng cao hơn nữa sau khi Vatican ngăn cản các giám mục Hoa Kỳ không đưa ra hành động nhằm áp đặt các biện pháp qui lỗi mới lên chính các ngài.

Vatican chưa bao giờ giải thích đầy đủ tại sao họ đã ngăn chặn các biện pháp của Hoa Kỳ, một phần do thiếu thông đạt thỉnh thoảng vẫn diễn ra ở Vatican.

Các chi tiết của cuộc họp thượng đỉnh được công bố cùng ngày với việc Vatican công bố việc cải tổ hoạt động truyền thông.

Đức Phanxicô bổ nhiệm ký giả kỳ cựu về Vatican là Andrea Tornielli làm giám đốc biên tập với nhiệm vụ phối trí các phương tiện truyền thông của Vatican.

Và ngài cũng mời nhà văn và giáo sư người Ý, Ông Andrea Monda, đứng đầu nhật báo của Vatican, tức tờ L'Osservatore Romano. Ông Monda thay thế Ông Giovanni Maria Vian, một sử gia giáo hội và là một nhà báo từng lãnh đạo nhật báo này từ năm 2007 và nay là chủ bút về hưu của nó.

3. Tân giám đốc biên tập của Bộ Truyền Thông nhận định: ĐGH Phanxicô xác định hướng tiến cho toàn Giáo Hội

Vũ Văn An, 04/01/2019

Trên VaticanNews ngày 3 tháng 1, 2019, Tân Giám Đốc Biên Tập của Bộ Truyền Thông, Andrea Tornielli, nhận định rằng Lá Thư của Đức Giáo Hoàng Phanxicô gửi hàng Giám Mục Hoa Kỳ đã xác định ra hướng tiến cho toàn thể Giáo Hội. Sau đây là bài nhận định của ông:

Bức thư mà Đức Giáo Hoàng Phanxicô gửi như một dấu hiệu cho thấy sự gần gũi bản thân của ngài với các Giám mục Hoa Kỳ, đang tụ họp trong khóa tĩnh tâm ở Chicago, cung ứng một chìa khóa để hiểu quan điểm của ngài về cuộc khủng hoảng lạm dụng, đồng thời cũng nhắm vào cuộc gặp gỡ vào tháng Hai ở Vatican. Trong bài diễn văn trước Giáo triều Rôma vào ngày 21 tháng 12, Đức Giáo Hoàng đã đích thân nói lên một cách sâu rộng, quyết đoán và mạnh mẽ về chủ đề này. Bây giờ, trong thông điệp gửi các Giám mục Hoa Kỳ, ngài không dừng lại ở việc khảo sát hiện tượng lạm quyền, lạm dụng lương tâm và lạm dụng tình dục các trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương, mà đi đến tận gốc rễ của vấn đề bằng cách chỉ ra một hướng tiến.

Đức Giáo Hoàng nói “tính khả tín của Giáo hội đã bị bán rẻ nghiêm trọng và bị giảm bớt bởi các tội lỗi và tội ác này, nhưng còn tệ hơn nhiều bởi những nỗ lực đưa ra để bác bỏ hoặc che giấu chúng”. Nhưng điểm chính của Lá Thư phải được tìm thấy trong câu trả lời mà ngài gợi ý. Đức Giáo Hoàng Phanxicô cảnh báo không nên quá tin tưởng vào những hành động có vẻ “hữu ích, tốt và cần thiết”, và thậm chí “đúng”, nhưng nếu có xu hướng thu gọn giải pháp vào sự ác, vào vấn đề tổ chức mà thôi, thì chúng không có “hương vị” của Tin Mừng.

Một Giáo hội như thế đơn giản đặt đức tin của mình vào các chiến lược, sơ đồ tổ chức và các thực hành tốt nhất, thay vì tín thác, trên hết, vào sự hiện diện của Đấng đã hướng dẫn nó cả hai ngàn năm qua, trong sức mạnh cứu rỗi của ơn thánh, trong hoạt động im lặng hàng ngày của Chúa Thánh Thần.

Trong vài năm nay, các vị Giáo hoàng đã đưa ra các quy tắc phù hợp và chặt chẽ hơn để chống lại hiện tượng lạm dụng: các hướng dẫn hơn nữa sẽ được ban hành từ cuộc họp các Giám mục của toàn thế giới họp nhất với Tòa Phêrô. Nhưng phương thuốc có thể tỏ ra không hữu hiệu nếu nó không được đi kèm “bằng việc thay đổi suy nghĩ (metanoia), cách cầu nguyện, xử lý quyền lực và tiền bạc, thực thi quyền lực và cách chúng ta liên quan với nhau và thế giới xung quanh ta”.

Tính khả tín không được tái thiết bằng các chiến lược tiếp thị. Nó phải là thành quả của một Giáo hội biết cách vượt qua sự chia rẽ và xung đột nội bộ; một Giáo hội mà hành động nảy sinh từ sự phản chiếu ánh sáng không phải của riêng mình, nhưng không ngừng được ban cho; một Giáo hội không tự tuyên xưng mình và các khả năng của mình; một Giáo hội bao gồm các mục tử và tín hữu, những người, như Đức Giáo Hoàng nói, tự nhận mình là tội nhân và được

kêu gọi hoán cải, chính vì họ đã trải nghiệm, và tiếp tục trải nghiệm trong chính mình, on tha thứ và lòng thương xót.

4. Cập nhật tin tức về nạn lạm dụng tình dục trong Giáo Hội

Vũ Văn An, 10/Feb/2019

Gần tới Hội Nghị về lạm dụng tình dục ở Vatican, Michael J. O’Loughlin của tờ America cho ta một cái nhìn cập nhật về hội nghị này.

Theo ký giả trên, cuối tuần trước, Đức Hồng Y Cupich của Chicago đã gửi 1 thư luân lưu cho giáo dân của ngài, đề cập đến Hội nghị. Ngài nói với họ: hội nghị sẽ thành công.

Gọi các nạn nhân bị một số giáo sĩ lạm dụng là “can đảm”, Đức Hồng Y nói: Đức Giáo Hoàng hiểu vấn đề giáo sĩ lạm dụng tình dục và việc một số giám mục che đậy các lạm dụng này là một “một vấn đề hoàn vũ cần 1 giải pháp hoàn vũ”.

Ngài cho biết: “Mục đích của Đức Thánh Cha khi triệu tập hội nghị vào cuối tháng này là để bảo đảm việc mọi giám mục trên thế giới nhận trách nhiệm bản thân và phải giải trình trách nhiệm này về cách các ngài xử lý vấn đề. Nhưng Đức Giáo Hoàng cũng có y định chỉ rõ cho các vị những biện pháp cụ thể để tuân thủ nghị trình này”.

Như mọi người đã biết hồi tháng Chín năm ngoái, sau nhiều tháng có những tiết lộ liên tiếp về lạm dụng tình dục ở Hoa Kỳ và một số quốc gia khác, Tòa Thánh công bố Đức Phanxicô sẽ triệu tập các chủ tịch các hội đồng giám mục của 130 quốc gia về Vatican tham dự hội nghị vừa nói.

Tuy Đức Phanxicô khuyên những người quá hy vọng vào hội nghị nên dè dặt, nhưng các kỳ vọng vào hội nghị vẫn rất cao, một phần do một số viên chức Giáo Hội vận thúc đẩy các nhà lãnh đạo Giáo Hội phải xem xét vấn đề lạm dụng một cách nghiêm túc hơn.

Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna, một chuyên viên về lạm dụng tình dục trong Giáo hội, hồi tháng 10, nói với các nhà báo rằng “chúng tôi biết người ta đang rất mong có nhiều giải trình trách nhiệm (accountability) hơn” và người Công Giáo “cần tin thác Đức Giáo Hoàng Phanxicô trong việc khai triển 1 hệ thống căn cứ vào đó sẽ có nhiều giải trình trách nhiệm hơn”.

Đức Tổng Giám Mục Scicluna là một trong bốn viên chức trong ban tổ chức Hội Nghị sắp tới.

Trong khi đó, viết cho *Religion News Service*, linh mục Thomas Reese, S.J., thì cho rằng hội nghị “rất có thể thất bại trước lúc khai mạc”. Lý do: không dành đủ thì giờ cho việc lên kế hoạch cho hội nghị, phạm vi hội nghị quá rộng lớn và 1 cuộc họp hoàn vũ ít khi có được một bộ chính sách chung.

Cha Reese nói rằng “Đức Phanxicô có thể thành công, nhưng khi hội nghị kết thúc, nó chỉ được coi như 1 bước nhỏ tiến tới trong 1 cố gắng cần rất nhiều năm”.

Ấy thế nhưng Zach Hiner, đứng đầu mạng lưới *Survivors Network for those Abused by Priests*, nói rằng nhóm của ông hy vọng “có được một thứ kế hoạch giải trình trách nhiệm nào đó đối với bất cứ vị giám mục hay Hồng Y nào đóng 1 vai trò nào đó trong việc che đậy hay giảm thiểu các lời tố cáo lạm dụng”.

Nhóm trên mong việc thực thi các qui định buộc các giám mục phải giải trình trách nhiệm đối với việc che đậy lạm dụng mà không đòi Vatican điều tra và hành động, 1 diễn trình họ coi là quá luộm thuộm.

Ông Hiner cho rằng ông không dự ứng “bất cứ thay đổi đột phá nào nhưng tôi hy vọng các thay đổi loại này sẽ được xem xét”.

Ở Hoa Kỳ, nhiều nhóm Công Giáo đã tổ chức các buổi thảo luận liên quan đến hội nghị nói trên. Đại học Công Giáo America có 1 buổi tập huấn vào ngày 6 tháng 2 vừa qua, tổ chức *Catholic Commonground Initiatives* tổ chức 1 hội nghị vào ngày 18 tháng 2 sắp tới và nhóm chủ trương cải tổ *Leadership Roundtable* vừa tổ chức tuần rồi 1 cuộc hội thảo với sự tham dự của hơn 200 nhà lãnh đạo Giáo hội, trong đó có các Hồng Y Cupich, O’Malley và Tobin, cũng như Cha Zoller, và một số nạn nhân bị lạm dụng. Các tham dự viên thảo luận “các biện pháp cụ thể ngắn hạn, trung hạn và dài hạn dẫn đến cuộc cải tổ và phục hồi cần thiết”. Kerry Robinson, đại sứ hoàn cầu của nhóm cho biết như thế.

Bà Robinson nói rằng thời gian ngắn dành cho hội nghị có thể giới hạn thành quả của nó, nhưng bà được khích lệ bởi việc Đức Phanxicô cam kết tiếp tục gỡ bỏ các nạn nhân và bản chất hoàn cầu của hội nghị.

Bà nhận định: “dựa vào các chuyến viếng thăm giáo hội khắp thế giới, tôi có thể chứng thực rằng đây là 1 vấn nạn có hệ thống, nhưng mức độ ý thức về tính khẩn trương và ưu tiên về nó như một thách thức đối với giáo hội thì rất khác nhau tùy theo bạn ở chỗ nào trên thế giới. Dem mọi người lên cùng một bình diện ý thức về tính trầm trọng và khẩn trương là một thành tố quan yếu của hội nghị”.

Người ta cũng nhớ, ủy ban tổ chức hội nghị, hồi tháng 12, có gửi cho các vị chủ tịch các hội đồng giám mục một lá thư thúc giục các ngài tìm dịp thăm viếng các nạn nhân bị lạm dụng tình dục, trước khi đi phó hội, “để đích thân học biết nỗi đau khổ họ phải chịu”.

Một bức thư của Đức Giáo Hoàng Phanxicô sau đó, gửi cho các giám mục Hoa Kỳ, lúc đó đang tĩnh tâm tại Chicago để yêu cầu các ngài suy nghĩ về cuộc khủng hoảng lạm dụng, đã kết án “nào trạng che đậy sự việc”.

Ngài viết rằng “Đấu tranh chống nền văn hóa lạm dụng, đánh mất khả tín tính, sự ngỡ ngàng và bối rối do đó mà ra, và sự giảm lòng tin tưởng ở sứ mệnh của chúng ta đòi ta phải có 1 cách tiếp cận đổi mới và cương quyết để giải quyết các tranh chấp”.

Nhưng trong những ngày gần đây, Đức Phanxicô đã cho hiểu là đừng quá trông mong vào hội nghị. Nói với các nhà báo trong chuyến bay từ Panama trở lại Rôma, ngài bảo: “tôi nhận thấy đã có những mong đợi thời phùng. Chúng ta cần xì hơi các mong chờ ấy xuống tới những điếm tôi đã đưa ra vì vấn đề lạm dụng sẽ vẫn tiếp tục; nó là một vấn đề của con người, một vấn đề của con người ở khắp nơi”. Đức Giáo Hoàng cho hay: Thay vì tạo ra các qui định mới, hội nghị sẽ thông tri cho các giám mục về tâm cỡ của cuộc khủng hoảng lạm dụng và cho các ngài biết các ngài giả thiết phải xử lý các khiếu nại ra sao.

Trong khi ấy, một khía cạnh khác của nạn lạm dụng tình dục lại vừa được công luận nêu lên và được Đức Phanxicô chính thức nhìn nhận: đó là việc các nữ tu bị một số giao sĩ và giáo phẩm lạm dụng.

Nicole Winfield của A.P. khi thuật lại câu trả lời của Đức Phanxicô trên chuyến bay từ Abu Dhabi trở về Vatican, cho hay: “Đức Giáo Hoàng Phanxicô, hôm thứ Ba, công khai nhìn nhận tai tiếng một số linh mục và giám mục đã lạm dụng tình dục các nữ tu và đoan hứa sẽ làm nhiều hơn nữa để giải quyết vấn đề, (đây là) dấu hiệu mới nhất cho thấy chưa có kết thúc nào ở chân trời đối với cuộc khủng hoảng lạm dụng trong Giáo Hội Công Giáo”.

Dịp này, Đức Phanxicô nói rằng: “không phải mọi người làm việc này, nhưng đã có những linh mục và giám mục làm thế. Và tôi nghĩ nó sẽ tiếp diễn vì không có chuyện một khi bạn hiểu ra nó, nó sẽ chấm dứt. Nó sẽ tiếp tục. Và chúng tôi vốn đã đang làm việc đối với nó trong thời gian qua”.

Ngài nói với các nhà báo “Chúng ta có nên làm nhiều hơn không? Có. Có ý chí không? Có. Nhưng là con đường chúng ta đã bắt đầu”.

Theo Nicole, hiện đã có bằng chứng lạm dụng loại này tại Ấn Độ, Phi Châu, Âu

Châu và Nam Mỹ. Tháng 11, Hiệp hội Quốc tế Các Bè Trên cả, đại diện cho các dòng nữ Công Giáo thế giới, đã công khai tố cáo “nền văn hóa im lặng và bí mật” vốn ngăn cản các nữ tu tố cáo, và thúc giục họ báo cáo việc lạm dụng cho các bề trên của họ và cảnh sát.

Và tuần rồi, tờ báo chính thức của Tòa thánh, tờ *L'Osservatore Romano* đã chỉ rõ nền văn hóa giáo sĩ trị là thủ phạm. Tạp chí “Women Church World” của tờ báo này cho hay các nữ tu nạn nhân buộc phải hoài thai đứa con của các linh mục phạm tội hoặc mang thai đứa con nhưng không được các linh mục phạm tội nhìn nhận.

Đức Phanxicô trung dẫn việc Đức Bênêđictô từng hành động chống lại 1 dòng tu tại Pháp vì đã thừa nhận vị linh mục sáng lập dòng đã vi phạm lời khấn khiết tịnh với các tu viên sinh nữ. Ngài nói rằng các nữ tu đã bị biến thành “nô lệ tình dục” trong tay linh mục Marie-Dominique Philippe và các linh mục khác.

Ngày 6 tháng 2 vừa qua, quyền giám đốc phòng Báo chí, Alessandro Gisotti, cải chính câu “nô lệ tình dục” trên đây của Đức Phanxicô. Ông nói: “khi Đức Thánh Cha, nhân nhắc đến việc giải tán 1 hội dòng, đã nói đến ‘nô lệ tình dục’, ngài có ý nói đến ‘thao túng’, 1 hình thức lạm dụng quyền hành cũng phản ảnh trong việc lạm dụng tình dục”.

Phòng Báo chí minh xác: việc thao túng tình dục đã diễn ra tại dòng tu đó chứ không phải nô lệ tình dục và dòng tu đó là Dòng Nữ Chiêm Niệm Thánh Gioan, bị Đức Bênêđictô XVI dẹp bỏ năm 2013.

Người ta hy vọng khía cạnh này sẽ được bàn đến trong hội nghị cuối tháng này vì quả tình vấn đề này nổi bật ở những nước như Phi Châu hơn là lạm dụng tình dục vị thành niên.

5. Tin tức cập nhật về Hội Nghị Thượng Đỉnh Bảo Vệ Các Vị Thành Niên

Vũ Văn An, 18/Feb/2019

Chỉ còn 2 ngày nữa tới hội nghị thượng đỉnh được nhiều người mong chờ bàn về việc bảo vệ trẻ em trong Giáo Hội. Sau đây là một vài tin cập nhật:



1. Đức Giáo Hoàng Phanxicô xin mọi người cầu nguyện cho Hội Nghị Thượng Đỉnh về lạm dụng tình dục

Ngày 17 tháng Hai vừa qua, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã xin các tín hữu cầu nguyện cho hội nghị bàn về việc che chở trẻ em được dự định tổ chức trong các ngày 21 tới 24 tháng Hai này, với sự tham dự của các chủ tịch các hội đồng Giám Mục thế giới.

Ngài nói: “Từ thứ Năm tới cho đến Chúa Nhật, một hội nghị sẽ diễn ra tại Vatican gồm các Chủ Tịch của mọi Hội Đồng Giám Mục, bàn về vấn đề bảo vệ các vị thành niên trong Giáo Hội. Tôi mời gọi anh chị em cầu nguyện cho hội nghị này, một hội nghị tôi muốn là một hành vi trách nhiệm mục vụ mạnh mẽ trước một thách đố cấp bách của thời ta”.

2. Tuyên bố của Tòa Thánh

Trước đó một ngày, Giám đốc Phòng Báo Chí Tòa Thánh, Alessandro Gisotti, đã gặp gỡ các nhà báo. Nhân dịp này, một tuyên bố cũng đã được đưa ra, nội dung như sau:

Hội nghị tháng Hai về việc bảo vệ các vị thành niên có một mục đích cụ thể: mục tiêu là mọi Giám Mục hiểu rõ điều các ngài cần làm để ngăn ngừa và chống trả vấn đề hoàn cầu về việc lạm dụng tình dục các vị thành niên. Đức

Giáo Hoàng Phanxicô biết rằng một vấn đề hoàn cầu chỉ có thể được giải quyết bằng một giải pháp hoàn cầu. Đức Giáo Hoàng muốn đây là một cuộc hội họp của các Mục Tử, chứ không phải là một hội nghị học thuật – một cuộc hội họp có đặc điểm là cầu nguyện và biện phân, một cuộc hội họp giáo lý và làm việc.

Điều nền tảng đối với Đức Thánh Cha là các Giám Mục, những vị đến Rôma sau đó trở về đất nước và giáo phận của các ngài, hiểu các luật lệ cần được áp dụng và đưa ra các biện pháp cần thiết để ngăn ngừa việc lạm dụng, săn sóc các nạn nhân, và bảo đảm để không một trường hợp nào được che đậy hay chôn vùi.

Về các hoài mong cao đã được tạo ra quanh Hội Nghị, điều quan trọng phải nhấn mạnh là Giáo Hội không phải chỉ mới bắt đầu cuộc tranh đấu chống việc lạm dụng. Hội Nghị chỉ là một giai đoạn trên cuộc hành đĩnh đau đớn mà Giáo Hội đã không ngừng và cương quyết dẫn thân hơn 15 năm qua.

3. Ban Tổ Chức Hội Nghị họp báo

Sau đó 2 ngày, tức ngày 18 tháng Hai, cũng tại Phòng Báo chí Tòa Thánh, đã có cuộc họp báo của ban tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh Bảo vệ các Vị thành niên.

Trong cuộc họp báo này, Cha Lombardi, điều hợp viên của Hội nghị, công bố chương trình, các tham dự viên và các diễn giả và cho biết báo chí cũng như các quan sát viên và tín hữu quan tâm có thể vào trang mạng pbc2019.org, đã được chuyên biệt phát động để gặp gỡ, thu lượm tin tức, tài liệu về chính Hội nghị và vấn đề chủ chốt.

Đức Tổng Giám Mục Scicluna thì nhắc nhở các người hiện diện “Đây là một giai đoạn của một diễn trình tổng thể rộng lớn hơn”

Các buổi họp báo hàng ngày để tiếp đón số lượng rất đông báo chí sẽ diễn ra tại phòng Augustianum gần Quảng Trường Nhà Thờ Thánh Phêrô. Hiện diện hàng ngày, ngoài 1 vị khách sẽ được công bố một ngày trước, sẽ có Ông Alessandro Gisotti, Giám đốc Phòng Báo Chí, Ông Paolo Ruffini, Bộ trưởng Bộ Truyền Thông, Cha. Lombardi and Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna.

Tại Hội Nghị, mỗi ngày sẽ bắt đầu bằng việc cầu nguyện, sau đó, có hai góp ý (interventions) vào buổi sáng, và một góp ý vào buổi chiều, mỗi góp ý sẽ được tiếp nối bằng một buổi hỏi đáp, rồi chia nhóm thảo luận theo ngôn ngữ. Các cao điểm trong các ngày này sẽ là Phụng Vụ Thống Hối chiều Thứ Bảy và Thánh Lễ sáng Chúa Nhật. Đức Giáo Hoàng sẽ giảng một bài giảng trong 1 trong 2 biến cố này; sau Thánh Lễ buổi sáng và Kinh Truyền tin buổi trưa, Đức Giáo

Hoàng sẽ có diễn văn bế mạc. Một số nạn nhân, cả nam lẫn nữ, sẽ hiện diện trong các buổi cầu nguyện. Ban tổ chức sẽ gặp một số nạn nhân và những người bệnh vực họ trước Hội Nghị, và điều hợp viên, tức Cha Lombardi, đã đề nghị với các nạn nhân mang theo sứ điệp viết tay của họ và phân phối cho các vị dự họp.

Một vài khoảnh khắc của Hội Nghị có thể theo dõi trên truyền hình trực tiếp (streaming): các buổi cầu nguyện buổi sáng, lời giới thiệu ngắn của Đức Thánh Cha hôm đầu tiên, mọi góp ý của Tường Trình Viên, Phụng Vụ Thống Hối và diễn văn bế mạc của Đức Thánh Cha vào ngày cuối cùng.

Các vị trong ban tổ chức nhấn mạnh rằng đã có sẵn các chỉ dẫn và qui định hữu hiệu, nhất là chính sách tuyệt đối không khoan nhượng đối với việc lạm dụng tình dục vị thành niên và đối với việc thiếu trách nhiệm của các giám mục trong tự sắc ‘Giống Một Bà Mẹ Đầy Yêu Thương’ năm 2016 của Đức Phanxicô.

Vấn đề là các hướng dẫn này phải được tuân giữ trọn vẹn chứ không được làm ngơ. Trong khi một số nơi trên thế giới, nhất là tại các nước nói tiếng Anh, và một số nước ở Châu Âu tuân giữ, thì các nơi khác chưa thi hành.

4. Các câu hỏi và trả lời về đồng tính...

Được hỏi: 80% các vụ lạm dụng liên hệ tới các bé trai, như vậy vấn đề đồng tính có được bàn đến hay không, Đức Hồng Y Cupich trả lời rằng “đúng là phải nhìn nhận rằng một phần trăm khá lớn các vụ lạm dụng là lạm dụng của nam đối với nam, nhưng đồng thời, theo các báo cáo chuyên nghiệp như Báo Cáo John Ray hay Ủy Ban Hoàng Gia Úc, đồng tính cũng chỉ là một nhân tố góp phần vào việc lạm dụng y như các nhân tố khác”.

Ngài nhắc nhở rằng những vụ rất lan tràn ở Hoa Kỳ trong các thập niên 1960, 1970 nay đã giảm một cách đáng kể nhờ áp dụng các biện pháp hữu hiệu trong việc đào tạo linh mục, giám mục, nam nữ tu sĩ và cả người giữ trọng trách trong Giáo Hội. Ngài nói: từ năm 2002 trở đi, “chúng ta thấy một sự giảm thiểu khổng lồ”, chỉ còn khoảng 5 vụ 1 năm, riêng năm 2017 có 7 vụ nhưng 4 vụ phạm bởi cùng 1 linh mục.

Hỏi về việc vi phạm của chính các nhân viên ở Vatican, Đức Tổng Giám Mục Scicluna nhấn mạnh: “Rôma cần biết rằng điều họ yêu cầu nơi các giáo hội địa phương, họ cần áp dụng ngay trong nhà”.

Cha Zollner thì cho hay: “Các hướng dẫn và thực hành cần được thực thi khắp thế giới. Ở đây, chúng ta có nhiều người từ Tây Phương. Nhưng việc này cần sự chú ý và phản ứng không chỉ từ Bắc và Nam Mỹ, và Trung Âu, nhưng từ xa hơn thế”.

Được hỏi về 1 cuốn sách gần đây nói về sự giả hình của hàng giáo phẩm trong Giáo Hội, không những không giữ độc thân mà đôi khi còn đồng tính luyến ái và điều này lên sức cho việc che đậy, Đức Tổng Giám Mục Scicluna bắt đầu nói rằng “Tôi điều tra các vụ [lạm dụng], chứ không điều tra việc che đậy chúng”. Nhưng sau đó, cho biết rõ: “một hệ thống bảo vệ hay lên sức cho việc che đậy cần phải bãi bỏ và chúng ta phải kết án nó”.

Được hỏi trong số 190 tham dự viên, chỉ có 10 phụ nữ, Đức Tổng Giám Mục Scicluna và Đức Hồng Y Cupich đồng ý nên có nhiều phụ nữ hơn. Tuy nhiên các vị cho rằng các vị phó hội, trước khi đến đây, đã tham khảo các chuyên viên giáo dân, đa số là phụ nữ. Các ngài thừa nhận rằng chính phụ nữ giúp các ngài phát triển chuyên môn về chủ đề này và với việc đưa ra quyết định trong các vụ lạm dụng. Cha Zollner thì nhận định: “Các phụ nữ, nhất là các nữ tu ở Á Châu và Phi Châu có tầm quan trọng nhất trong việc bảo vệ”.

6. Tổng quan về các cố gắng trong Giáo Hội nhằm bài trừ nạn giáo sĩ lạm dụng tình dục trẻ em

Vũ Văn An, 19/Feb/2019

Gần đến ngày Hội Nghị “Bảo Vệ Các Vị Thành Niên Trong Giáo Hội”, VaticanNews cho ta một cái nhìn tổng quan về các cố gắng của Giáo Hội trong việc bài trừ nạn giáo sĩ lạm dụng tình dục trẻ em, với việc nhấn mạnh rằng đây không phải là “Năm Zero” của các cố gắng này.

Đã đành Hội Nghị “Bảo Vệ Các Vị Thành Niên Trong Giáo Hội” là hội nghị đầu tiên bao gồm mọi chủ tịch các hội đồng Giám Mục và các vị chịu trách nhiệm các dòng tu thế giới. Hội Nghị này đúng là có các đặc điểm “đồng nghị” (synodal) và là hội nghị đầu tiên thảo luận vấn đề lạm dụng theo viễn tượng Tin Mừng.

Tuy nhiên, Hội Nghị không hề là bước thứ nhất được Tòa Thánh hay các hội đồng Giám Mục đưa ra trong chiều hướng này. Nó chỉ là một chặng có tính lịch sử trong một cuộc hành trình của Giáo Hội Công Giáo trong hơn 30 năm qua, tại các quốc gia như Gia Nã Đại, Hoa Kỳ, Ái Nhĩ Lan và Úc, và trong hơn 10 năm qua tại Âu Châu. Cuộc hành trình này sẽ tiếp tục sau Hội Nghị. Việc canh tân các qui định giáo luật đối với các vụ giáo sĩ lạm dụng tình dục trẻ em đã bắt

đầu tại Vatican cách nay 18 năm. Trong hơn 20 năm qua, các vị Giáo Hoàng đã dành vô số cử chỉ, diễn văn và văn kiện cho chủ đề gây đau đớn này. Việc công bố các qui luật và nghị định đã đành không luôn tạo ra việc thay đổi não trạng cần thiết để chống phá việc lạm dụng. Nhưng về Hội Nghị sắp tới, không ai có thể nói tới “Năm Zero” trong cam kết bảo vệ trẻ em của Giáo Hội.

Những bước đầu tiên: Gia Nã Đại, Hoa Kỳ, Ái Nhĩ Lan và Úc

Năm 1987, Hội Đồng Giám Mục Gia Nã Đại trở thành hội đồng đầu tiên trên thế giới ban hành các hướng dẫn liên quan tới bạo hành tình dục chống các trẻ em trong bối cảnh Giáo Hội. Các báo cáo lạm dụng trẻ vị thành niên bởi các thành viên giáo sĩ đã gây chấn động dư luận. Năm 1989, Giáo hội Gia Nã Đại đã thành lập một ủy ban đặc nhiệm; năm 1992, ủy ban này cho xuất bản tài liệu "Từ đau khổ đến hy vọng". Tài liệu này chứa 50 "Khuyến cáo" gửi đến người Công Giáo, Giám mục và những người chịu trách nhiệm đào tạo các linh mục.

Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ lần đầu tiên chính thức xử lý việc giáo sĩ lạm dụng tình dục vị thành niên, trong Hội nghị tháng 6 năm 1992. Đó là lúc các ngài thành lập "Năm nguyên tắc". Chúng bao gồm sự kiện này, "nếu lời buộc tội được hỗ trợ bằng chứng có đầy đủ", người bị tố cáo phạm tội phải “nhanh chóng được giải tỏa khỏi các bổn phận của thừa tác vụ” và được trao cho các cơ quan “phán quyết thích hợp” và “can thiệp về y khoa”. Bất chấp tài liệu này, các lời tố cáo giáo sĩ lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên vẫn tiếp tục gia tăng, cao điểm là cuộc điều tra lịch sử của tờ Boston Globe. Vào tháng 4 năm 2002, Đức Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolô II đã triệu các Hồng Y Hoa Kỳ đến Rôma.

Năm 1994, Giáo hội Ái Nhĩ Lan đã thành lập Ủy ban Cố vấn của các Giám mục Công Giáo Ái Nhĩ Lan về việc lạm dụng tình dục trẻ em bởi các linh mục và tu sĩ; Ủy ban này đã công bố Báo cáo đầu tiên vào tháng 12 năm sau. Trong khi đó, Giáo hội tại Úc đã công bố một trong những nghị định thư đầu tiên trên thế giới về cách xử lý các trường hợp lạm dụng tình dục trẻ em bởi các thành viên của hàng giáo sĩ ở cấp giáo phận. Vào tháng 12 năm 1996, tài liệu "Hướng tới sự hàn gắn", đã được phê duyệt cho tất cả các giáo phận Úc và đem vào hoạt động vào tháng 3 năm 1997.

Các qui tắc giáo luật mới: các lạm dụng “delicta graviora” (trầm trọng hơn)

Bước sang thế kỷ 21, Tòa Thánh, đặc biệt nhờ các nỗ lực của Đức Hồng Y Ratzinger, sau này là Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI, đã bắt đầu và hoàn thành một sự đổi mới sâu sắc các quy tắc giáo luật để can thiệp vào các trường hợp lạm dụng. Chúng bao gồm việc cập nhật các hình phạt, các thủ tục và năng quyền. Năm 2001, Tựa Sắc “Sacramentorum Sanctitatis tutela” của Thánh Giáo

hoàng Gioan Phaolô II bao gồm tội lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên bởi các giáo sĩ vào số những "tội phạm nghiêm trọng nhất", sẽ được Bộ Giáo Lý Đức Tin xét xử. Năm 2010, Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI đã ra lệnh cho cùng một Bộ này công bố "Các quy tắc liên quan đến các tội nghiêm trọng nhất" qua đó đã đẩy nhanh các thủ tục bằng cách đưa ra "sắc lệnh ngoại tòa" (extrajudicial decree), nới dài thời hiệu (statute of limitations) từ mười lên hai mươi năm, và bao gồm cả tội "văn hóa khiêu ấu dâm" (pedophile pornography). Giáo hội tại Đức đã công bố "Các hướng dẫn" đầu tiên về chủ đề này vào năm 2002. Nhưng vào năm 2010, vụ Đại học Dòng Tên Canisius ở Berlin đã thúc đẩy Hội đồng Giám mục Đức đổi mới các hướng dẫn và gia tăng sự hợp tác với chính quyền.

Ái Nhĩ Lan: Các Phúc Trình Ryan và Murphy

Năm 2009 tại Ái Nhĩ Lan, sau nhiều năm làm việc của các ủy ban đặc biệt của chính phủ, Phúc trình Ryan về lạm dụng trong hệ thống trường học và Phúc trình Murphy về lạm dụng trẻ em ở Tổng giáo phận Dublin, đã được công bố. Các Phúc trình nhấn mạnh các thiếu sót trong việc Giáo hội xử lý các trường hợp lạm dụng, và khiến Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI triệu tập các giám mục Ái Nhĩ Lan đến Rôma. Tháng 3 năm 2010, Đức Giáo Hoàng đã công bố một "Thư mục vụ" gửi đến tất cả người Công Giáo Ái Nhĩ Lan. Trong bức thư, ngài yêu cầu phải có các biện pháp thực sự phù hợp Tin Mừng, chính đáng và hữu hiệu để giải quyết sự phản bội lòng tin này, và ngài đã sắp xếp một cuộc Thanh Tra của Tông Tòa (Apostolic Visitation) tại đất nước này, từ tháng 11 năm 2010 đến tháng 3 năm 2012. Bắt đầu từ năm 2008, Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI bắt đầu gặp gỡ thường xuyên các nạn nhân bị lạm dụng trong các chuyến tông du của ngài đến Hoa Kỳ, Úc, Anh, Malta và Đức. Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã tiếp tục làm điều tương tự, bao gồm các cuộc gặp gỡ riêng thường xuyên tại nơi cư trú của ngài ở Santa Marta.

Các hướng dẫn cho các hội đồng giám mục

Một bước quan trọng khác trong diễn trình này là việc Bộ Giáo lý Đức tin công bố hồi tháng 5 năm 2011 một Thông tư yêu cầu tất cả các Hội đồng Giám mục soạn thảo "Các hướng dẫn" để xử lý các trường hợp lạm dụng, hỗ trợ nạn nhân và cung cấp hướng dẫn nhằm hòa hợp hành động của các giáo phận trong cùng một khu vực. Văn bản nêu rõ: trách nhiệm xử lý các tội ác lạm dụng tình dục bởi các giáo sĩ chủ yếu thuộc về Giám mục giáo phận.

Hội nghị chuyên đề tại Đại Học Grêgôrianô

Để giúp các Hội đồng Giám mục và các Hội dòng chuẩn bị thỏa đáng "Các hướng dẫn", Tòa Thánh đã khuyến khích việc tổ chức một Hội nghị chuyên đề quốc tế "Hướng tới hàn gắn và đổi mới" diễn ra tại Giáo hoàng Đại học

Grêgôrianô vào tháng 2 năm 2012. Hội nghị chuyên đề có cùng một mục tiêu quốc tế như mục tiêu của Hội Nghị sắp diễn ra vào tháng 2 năm 2019, theo nghĩa bao gồm các đại diện của 110 Hội đồng Giám mục và Bề trên của 35 Dòng Tu. Hội nghị chuyên đề kết thúc bằng việc công bố thành lập Trung tâm bảo vệ trẻ vị thành niên, do Cha Hans Zollner S.J, tại Đại học Grêgôrianô, để đào tạo các nhân viên chuyên môn về phòng ngừa lạm dụng.

Ủy Ban Giáo Hoàng mới

Bước quan trọng đầu tiên trong việc ngăn ngừa và chống lạm dụng dưới triều giáo hoàng của Đức Phanxicô là thành lập Ủy ban Giáo hoàng mới về Bảo vệ trẻ vị thành niên vào tháng 12 năm 2013. Một phần công việc của Ủy ban bao gồm thiết lập một mô hình cho "Các Sách Hướng Dẫn", tổ chức các khóa học cho các Giám mục mới được bổ nhiệm, và chuẩn bị một Ngày cầu nguyện cho các nạn nhân bị lạm dụng.

Đức Giáo Hoàng Phanxicô cũng khởi đầu nhiều đổi mới về giáo luật, các quy định và thủ tục trong lĩnh vực lạm dụng. Lần đầu tiên là vào tháng 6 năm 2016, với Tựa Sắc "Như một người mẹ yêu thương". Tựa sắc này liên quan đến vấn đề trách nhiệm giải trình của các thẩm quyền giáo hội. Nó kêu gọi loại khỏi chức vụ các Giám mục nào bị coi là 'sao lãng' trong nhiệm vụ quản lý việc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên, phù hợp với các thủ tục giáo luật đã được thiết lập.

Tháng 11 năm 2014, Đức Giáo Hoàng đã thành lập một Đoàn (college) trong Bộ Giáo lý Đức tin để khảo sát các kháng cáo đối với các phán quyết về chủ đề "các tội ác nghiêm trọng nhất", và giao nó cho Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna. Mục tiêu là để bảo đảm có được một cuộc khảo sát nhanh hơn các vụ lạm dụng trẻ vị thành niên.

Để nhấn mạnh cam kết của Giáo hội trong việc bảo vệ trẻ vị thành niên diễn tiến trong một viễn cảnh không chỉ là nội bộ mà còn có sự hợp tác với toàn xã hội, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã hỗ trợ và cổ vũ Đại hội Quốc tế, "Phẩm giá Trẻ em trong Thế giới Kỹ thuật số", tổ chức tại Giáo hoàng Đại học Grêgôrianô vào tháng 10 năm 2017.

Tranh đấu chống lạm dụng và chủ nghĩa giáo sĩ trị

Trong cuộc tông du Chile, vào tháng 1 năm 2018, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã phải đối diện với vụ tai tiếng chia rẽ tạo ra trong Giáo hội địa phương bởi trường hợp của Cha Fernando Karadima, người bị Tòa Thánh kết tội lạm dụng vào năm 2011. Sau một cuộc điều tra ủy thác cho Đức Tổng Giám Mục Scicluna vào tháng 2, Đức Giáo Hoàng đã viết cho các giám mục Chile vào tháng Tư khi nhận ra "những sai lầm nghiêm trọng về đánh giá và nhận định

tình hình vì thiếu thông tin trung thực”. Sau đó, vào tháng Năm, ngài triệu tập tất cả các Giám mục Chile đến Rôma dự một cuộc họp kết thúc với tất cả các vị đệ đơn từ chức lên Đức Giáo Hoàng. Chỉ một số ít đơn được chấp nhận.

Bối cảnh này sản sinh ra các tài liệu mục vụ gần đây nhất dành riêng cho chủ đề này của Đức Giáo Hoàng Phanxicô. Trong "Thư gửi dân Chúa trên đường đến Chile" tháng 5 năm 2018, Đức Giáo Hoàng cảm ơn các nạn nhân bị lạm dụng vì lòng can đảm của họ và kêu gọi sự cam kết của tất cả dân Chúa để chống lại chủ nghĩa giáo sĩ trị, vốn là gốc rễ của sự lạm dụng. Một lần nữa, trong "Thư gửi dân Chúa" tháng 8 năm 2018, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã nối kết với nhau việc lạm dụng tình dục, việc lạm dụng quyền hành và việc lạm dụng lương tâm: “Nói 'không' với lạm dụng là nói 'không' với mọi hình thức giáo sĩ trị”. Trong chuyến đi Ái Nhĩ Lan dự Cuộc Gặp Gỡ Các Gia đình Thế giới, vào tháng 8 năm 2018, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã nói về sự thất bại của các thẩm quyền Giáo hội trong việc xử lý thỏa đáng “các tội ác đáng ghét này” vốn “chính đáng khơi lên sự phẫn nộ và vẫn còn là nguyên nhân gây đau khổ và xấu hổ cho cộng đồng Công Giáo”.

7. Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã khai mạc Hội Nghị Thượng Đỉnh về Bảo Vệ Trẻ Em tại Vatican

Vũ Văn An, 21/Feb/2019



Theo tin Reuters, Đức Giáo Hoàng cam đoan các biện pháp ‘cụ thể’ tại hội nghị thượng đỉnh về lạm dụng tình dục trẻ em. Ngài nói rằng Giáo hội phải ‘lắng nghe tiếng khóc của những người bé nhỏ tìm công lý’.

Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã khai mạc một hội nghị mang tính dấu mốc của Vatican về việc lạm dụng tình dục trẻ em của các linh mục vào ngày hôm nay, 21 tháng Hai, 2019; ngài nói rằng Giáo Hội Công Giáo sẽ “lắng nghe tiếng khóc của những đứa trẻ đang tìm kiếm công lý”.

Các nạn nhân mong đợi “các biện pháp cụ thể và hữu hiệu” để giải quyết vấn đề lạm dụng và tai tiếng chứ không chỉ lên án, Đức Giáo Hoàng nói như thế trong một tuyên bố khai mạc ngắn. Ngài nói: “Sự ác” lạm dụng tình dục trẻ em bởi các linh mục phải biến thành một “cuộc thanh tẩy” Giáo Hội.

Sau khi ngài lên tiếng, Đức Hồng Y Luis Tagle của Philippines, người đã bật khóc

khi đọc bài diễn văn quan trọng, thừa nhận rằng “các vết thương đã do chúng ta, các giám mục, gây ra cho các nạn nhân”.

Hội nghị kéo dài bốn ngày quy tụ những vị đứng đầu các giám mục Công Giáo quốc gia, các viên chức Vatican, các chuyên gia và những vị đứng đầu các dòng tu nam và nữ.

Một số nhóm nạn nhân bị lạm dụng đã lên tiếng tỏ vẻ hoài nghi, gọi biến cố này là một trò giật gân tuyên truyền nhằm mục đích rửa sạch hình ảnh của giáo hội gồm 1,3 tỷ thành viên đã bị hoen ố nghiêm trọng bởi vụ tai tiếng đã hơn ba thập niên nay.

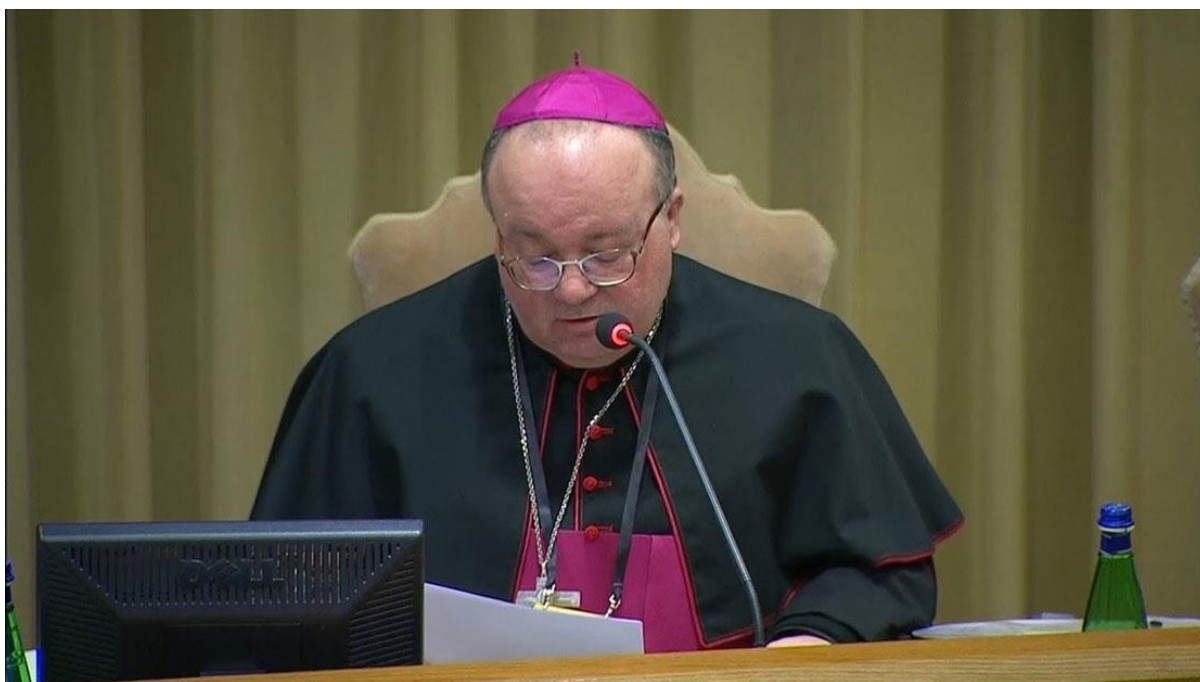
CNN thì trích dẫn như sau lời phát biểu của Đức Phanxicô: “Đứng trước đại họa lạm dụng tình dục vi phạm bởi người của Giáo Hội gây hại cho các vị thành niên, tôi nghĩ tôi phải triệu tập anh chị em, để tất cả chúng ta cùng vênh tai lắng nghe Chúa Thánh Thần... và tiếng kêu khóc của những người nhỏ bé tìm kiếm công lý”.

Ngài nói thêm: “Dân thánh của Thiên Chúa đang nhìn vào chúng ta và mong chờ ở chúng ta không chỉ là việc kết án, mà là đưa ra các biện pháp cụ thể và hữu hiệu. Chúng ta cần phải cụ thể”.

Sau đó, Đức Giáo Hoàng nói rằng ngài đã làm một danh sách các hướng dẫn do các hội đồng giám mục khắp thế giới soạn để phân phối cho hội nghị suy nghĩ.

8. Bài nói của Đức cha Charles J Scicluna, Tổng Giám Mục Malta, Phó Tổng thư ký của Bộ Giáo Lý Đức Tin, tại Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Em trong Giáo Hội

Vũ Văn An dịch, 21/Feb/2019



Trong ngày đầu tiên của Hội Nghị Thượng đỉnh Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội, Đức Tổng Giám Mục Charles J Scicluna, một trong 4 vị trong Ban Tổ Chức Hội Nghị, đã có bài phát biểu sau đây:

Lãnh Trách nhiệm Cứu xét các Trường hợp của Cuộc Khủng hoảng Lạm dụng Tình dục và Ngăn ngừa Lạm dụng

Nhập đề

Cách các Giám mục chúng ta thực thi thừa tác vụ của mình để phục vụ công lý trong các cộng đồng của chúng ta là một trong những thử nghiệm căn bản của sự quản lý của chúng ta và, quả thực, của lòng trung thành của chúng ta. Xin trích dẫn Lời Chúa trong Lu-ca 12:48: “Hễ ai đã được cho nhiều thì sẽ bị đòi nhiều, và ai được giao phó nhiều thì sẽ bị đòi hỏi nhiều hơn”. Chúng ta được trao phó chăm sóc giáo dân của chúng ta. Nghĩa vụ thiêng liêng của chúng ta là bảo vệ giáo dân của chúng ta và đảm bảo công lý khi họ bị lạm dụng. Trong bức thư gửi dân Chúa ở Ái Nhĩ Lan, công bố ngày 19 tháng 3 năm 2010, Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI đã nói điều này: “Chỉ bằng cách khảo sát cẩn thận nhiều yếu tố dẫn đến cuộc khủng hoảng hiện nay, cuộc chẩn đoán rõ ràng các nguyên nhân của nó mới được thực hiện và các biện pháp khắc phục hữu hiệu mới được tìm thấy. Chắc chắn, trong số các nhân tố đóng góp, chúng ta có thể kể: các thủ tục không hòa đáng để xác định sự thích hợp của các ứng viên vào chức linh mục và đời sống tu dòng; việc đào tạo về nhân bản, đạo đức, trí tuệ và thiêng liêng không đầy đủ trong các chủng viện và tập viện; xu hướng trong xã hội ưu đãi các giáo sĩ và các nhân vật có thẩm quyền khác; và mối quan tâm không

đúng chỗ về danh tiếng của Giáo hội và tránh tai tiếng, dẫn đến việc không áp dụng các hình phạt giáo luật hiện có và bảo vệ phẩm giá của mọi người. Cần có hành động khẩn cấp để giải quyết những nhân tố này, các nhân tố đã gây ra hậu quả bi thảm đến thế trong cuộc sống các nạn nhân và gia đình họ, và đã che khuất ánh sáng Tin mừng đến độ thậm chí nhiều thế kỷ bách hại cũng đã không làm thành công như vậy) http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/en/letters/2010/document/hf_benxvi_let_20100319_ecl-ireland.html

Bài nói của tôi sáng nay có ý định lướt qua các giai đoạn chính của diễn trình cứu xét các trường hợp cá nhân lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên bởi các thành viên của hàng giáo sĩ với một số gợi ý thiết thực được hình thành bởi sự thận trọng, bởi việc thực hành tốt nhất và bởi mối quan tâm hàng đầu đối với việc bảo vệ sự vô tội của trẻ em và người trẻ của chúng ta.

Báo cáo hành vi sai trái về tình dục

Giai đoạn đầu tiên là Báo cáo hành vi sai trái về tình dục. Điều chủ yếu là cộng đồng nên được thông báo rằng họ có nghĩa vụ và quyền báo cáo hành vi sai trái về tình dục cho một người liên lạc trong giáo phận hoặc dòng tu. Những chi tiết về người liên lạc này nên được đăng tải công khai. Nên khuyến cáo việc này: nếu và khi một trường hợp có hành vi sai trái được trình trực tiếp cho Giám mục hoặc Bề trên dòng tu, các vị này phải chuyển thông tin cho người liên lạc được chỉ định. Trong mọi trường hợp và trong mọi giai đoạn xử lý các trường hợp này, hai điểm này phải luôn được tuân thủ: i) các qui thức (protocols) được thiết lập phải được tôn trọng. ii) luật dân sự hoặc trong nước phải được tuân theo. Điều quan trọng là mọi cáo buộc đều được điều tra với sự giúp đỡ của các chuyên gia và cuộc điều tra được kết thúc không chậm trễ một cách không cần thiết. Sự biện phân của thẩm quyền giáo hội phải có tính hợp đoàn. Trong một số hội đồng duyệt xét hoặc bảo vệ của các giáo hội địa phương, các ủy ban đã được thành lập và kinh nghiệm này đã được chứng minh là có lợi. Thật là một sự nhẹ lòng cho các giám mục khi chúng ta có thể chia sẻ nỗi buồn, nỗi đau và sự thất vọng của mình khi phải đối diện với những hậu quả khủng khiếp của hành vi sai trái nơi một số linh mục. Lời khuyên của chuyên gia mang lại ánh sáng và an ủi và giúp chúng ta đạt được các quyết định dựa trên năng lực khoa học và chuyên môn. Xử lý các trường hợp khi chúng phát sinh trong một khung cảnh đồng nghị hoặc hợp đoàn sẽ đem lại năng lực cần thiết cho các giám mục để vươn tay mục vụ ra với các nạn nhân, các linh mục bị buộc tội, cộng đồng tín hữu và thực sự với cả xã hội nói chung. Tất cả những người này đòi hỏi sự chú ý đặc biệt và vị Giám mục và Bề trên dòng cần phải mở rộng sự ân cần mục vụ của mình đối với họ hoặc trực tiếp hoặc thông qua các đại diện của mình. Là các

mục tử của đoàn chiên Chúa, chúng ta không nên đánh giá thấp sự cần thiết phải đối đầu với những vết thương sâu gây ra cho nạn nhân bị lạm dụng tình dục bởi các thành viên của hàng giáo sĩ. Chúng là những vết thương có bản chất tâm lý và tâm linh cần được săn sóc cẩn thận. Trong nhiều cuộc gặp gỡ với các nạn nhân trên khắp thế giới, tôi đã tiến đến chỗ nhận ra rằng đây là mảnh đất thánh thiêng nơi chúng ta gặp Chúa Giêsu trên Thập giá. Đây là một *Via Crucis* (Đàng Thánh Giá) mà các giám mục và các nhà lãnh đạo khác của Giáo hội không thể bỏ lỡ. Chúng ta cần phải là Simon Xirênê giúp các nạn nhân, những người mà Chúa Giêsu đã đồng hóa với (Mt 25), vác thập giá nặng nề của họ.

Điều tra các trường hợp sai trái về tình dục

Theo Tụ Sắc *Sacramentorum Sanctitatis tutela*, kết quả cuộc điều tra về hành vi sai trái tình dục của giáo sĩ với trẻ vị thành niên dưới 18 tuổi nên được trình cho Bộ Giáo lý Đức tin. Trong những trường hợp này, vị bản quyền được Giáo luật cho phép áp dụng các biện pháp phòng ngừa (điều 1722) nhằm hạn chế hoặc ngăn cấm việc thi hành thừa tác vụ. Vị bản quyền nên tham khảo ý kiến các chuyên gia giáo luật của mình trong tất cả các trường hợp về hành vi sai trái tình dục để việc chuyển trình được thực hiện khi cần thực hiện và các thủ tục thích đáng được áp dụng ở cấp địa phương khi vụ việc không được dành riêng cho Tòa thánh (ví dụ, khi xảy ra hành vi sai trái giữa người lớn thuận tình). Ngoài ra, các chuyên gia sẽ giúp Giám mục hoặc Bề trên dòng chia sẻ mọi thông tin cần thiết với Bộ Giáo Lý Đức Tin và sẽ giúp ngài bày tỏ ý kiến cố vấn của mình về giá trị của các lời cáo buộc và các thủ tục phải theo. Nên khuyến cáo việc này: Vị bản quyền nên theo dõi trường hợp với Bộ Giáo Lý Đức Tin. Giám mục hoặc Bề trên dòng là người có vị thế tốt nhất để biện phân tác động có thể có do kết quả của vụ kiện gây ra cho cộng đồng của mình. Bộ Giáo Lý Đức Tin rất coi trọng ý kiến cố vấn của Giám mục và luôn có mặt để thảo luận về các trường hợp cá nhân với các thẩm quyền giáo hội có năng quyền.

Diễn trình hình phạt giáo luật

Trong hầu hết các trường hợp được trình cho Bộ Giáo Lý Đức Tin, một diễn trình hình phạt giáo luật được Tòa Thánh cho phép. Phần lớn các diễn trình hình phạt giáo luật thuộc loại ngoại tòa (extra-judicial) hoặc hành chánh (điều 1720). Diễn trình hình phạt tư pháp được cho phép trong một số ít trường hợp hơn. Trong cả hai loại diễn trình, vị bản quyền có nhiệm vụ đề cử các Thụ ủy (delegate) và Hội thẩm (assessor) hoặc Thẩm phán và Chương lý (promoter of justice) là những người khôn ngoan, có trình độ học vấn và nổi tiếng về ý thức công bằng. Trong hệ thống của chúng ta, như được thu lượm hiện nay, vai trò

của nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong tố tụng giáo luật bị hạn chế. Sự ân cần mục vụ của vị bản quyền sẽ giúp bù đắp sự thiếu thốn này. Người chịu trách nhiệm Bảo vệ An toàn trong Giáo phận hoặc Dòng tu nên có khả năng chia sẻ thông tin về tiến độ tố tụng với nạn nhân hoặc các nạn nhân trong vụ án. Trong diễn trình hình phạt tư pháp, nạn nhân có quyền khởi tố vụ án gây thiệt hại trước thẩm phán giáo hội của tòa Sơ thẩm. Trong trường hợp diễn trình xử phạt hành chánh, sáng kiến này nên được thực hiện bởi vị bản quyền thay mặt cho nạn nhân, yêu cầu thụ ủy bồi thường thiệt hại có lợi cho nạn nhân như hậu quả chờ quyết định kết tội cuối cùng. Yếu tính của một diễn trình công bằng đòi hỏi điều này: bị cáo được trình bày mọi lập luận và bằng chứng chống lại họ; bị cáo được dành trọn vẹn lợi ích của quyền được trình bày việc bênh vực mình; phán quyết được đưa ra dựa trên các sự kiện của vụ án và pháp luật áp dụng cho vụ án; một phán quyết hoặc quyết định hợp lý được truyền đạt bằng văn bản cho bị cáo và bị cáo được hưởng quyền đòi sửa lại một phán quyết hoặc một quyết định có hại cho mình. Một khi vị bản quyền, theo hướng dẫn của Bộ Giáo Lý Đức Tin, đã chỉ định một thụ ủy và Hội thẩm của mình trong diễn trình hành chánh hoặc chỉ định các thành viên của tòa án trong diễn trình xử phạt tư pháp, ngài nên để những người được đề cử làm công việc của họ và không nên can thiệp vào diễn trình. Tuy nhiên, nhiệm vụ của ngài vẫn là đảm bảo để diễn trình được thực hiện kịp thời và đúng theo giáo luật. Một diễn trình hình phạt giáo luật, dù là tư pháp hay hành chánh, đều kết thúc với một trong ba kết quả có thể xảy ra: một *decisio condemnatoria* (quyết định lên án, trong đó bị cáo bị kết tội là có tội theo giáo luật) một *decisio dimissoria* (quyết định bác bỏ, trong đó, những lời buộc tội không được chứng minh); hoặc một *decisio absolutoria* (quyết định tha bổng, trong đó, bị cáo được tuyên bố vô tội). Một *decisio dimissoria* có thể tạo ra một vấn đề nan giải. Giám mục hoặc bề trên dòng vẫn có thể không thoải mái với việc tái bổ nhiệm bị cáo vào thừa tác vụ trong trường hợp các cáo buộc là đáng tin cậy nhưng vụ việc không được chứng minh. Lời cố vấn của chuyên gia rất chủ yếu trong những trường hợp này và vị bản quyền nên sử dụng thẩm quyền của mình để bảo đảm ích chung và bảo đảm an toàn hữu hiệu cho trẻ em và thanh thiếu niên.

Giao diện với quyền tài phán dân sự

Một khía cạnh chủ yếu của việc thi hành quyền quản lý trong những trường hợp này là giao diện thích đáng với quyền tài phán dân sự. Chúng ta đang nói về hành vi sai trái cũng là một tội ác trong mọi quyền tài phán dân sự. Năng quyền của các cơ quan nhà nước cần được tôn trọng. Luật Báo cáo cần được tuân thủ cẩn thận và tinh thần hợp tác sẽ có lợi cho cả Giáo hội và xã hội nói chung. Các Tòa án dân sự có thẩm quyền trừng phạt tội phạm và thẩm quyền khác để bồi

thường thiệt hại theo luật liên quan đến các vấn đề dân sự. Các định mức dân sự hoặc các tiêu chuẩn về bằng chứng có thể khác với những điều này trong thủ tục tố tụng của giáo luật. Sự khác biệt về kết quả cho cùng một trường hợp không phải là điều hiếm khi xảy ra. Trong một số thủ tục tố tụng giáo luật, các hành vi được trình bày hoặc đưa ra trong diễn trình tố tụng dân sự được trình bày như một yếu tố bằng chứng. Điều này xảy ra khá thường xuyên trong các trường hợp tạo mãi, sở hữu hoặc phổ biến văn hóa phẩm khiêu dâm liên quan đến trẻ vị thành niên, trong đó, các thẩm quyền Nhà nước sở hữu các phương tiện tốt hơn trong việc phát hiện, giám sát và tiếp cận bằng chứng. Sự khác biệt trong các luật lệ liên quan đến thời hiệu (statute of limitations or prescription) là một động lực khác tạo nên sự đa dạng về kết quả trong cùng một trường hợp được quyết định theo các phạm vi tài phán khác nhau. Quyền của Bộ Giáo Lý Đức Tin hạ thấp thời hiệu hai mươi năm vẫn được viện dẫn trong việc xử các vụ lâu năm (historical caes), nhưng dĩ nhiên đây không nên là tiêu chuẩn mà chỉ là ngoại lệ. Lý do pháp lý (ratio legis) ở đây là việc thiết lập sự thật và bảo đảm công lý đòi hỏi khả năng được thực thi quyền tài phán tư pháp có lợi cho lợi ích chung ngay trong các trường hợp tội phạm đã lâu.

Thực hiện các quyết định giáo luật

Giám mục và Bề trên dòng có nhiệm vụ giám sát việc thi hành và chấp hành các kết quả chính đáng của thủ tục tố tụng hình sự. Phải dành cho bị cáo quyền được sử dụng các biện pháp tu chính được pháp luật cho phép chống lại một quyết định khiến anh ta phải buồn phiền. Một khi giai đoạn kháng cáo đã hết, bốn phận vị bản quyền là phải thông báo cho Cộng đồng về kết quả cuối cùng của diễn trình. Các quyết định tuyên bố tội lỗi của bị cáo và hình phạt được áp dụng nên được thực hiện không chậm trễ. Các quyết định tuyên bố sự vô tội của bị cáo cũng cần được công bố công khai thích đáng. Chúng ta thấy điều biết rằng rất khó khôi phục danh tiếng của một linh mục từng bị buộc tội một cách bất công. Vấn đề chăm sóc sau đó trong các trường hợp này cũng bao gồm cả việc chăm sóc các nạn nhân đã bị phản bội trong các khía cạnh căn bản và thiêng liêng nhất trong nhân cách và hữu thể của họ. Gia đình họ cũng bị ảnh hưởng sâu xa và cả cộng đồng nên chia sẻ gánh nặng đau buồn của họ và cùng với họ hướng tới sự hàn gắn.

Những lời của Đức Bênêđictô XVI gửi cho các Giám mục Ái Nhĩ Lan vào ngày 28 tháng 10 năm 2006 nghe có vẻ tiên tri hơn ngày hôm nay: “Trong khi thi hành thừa tác vụ của anh em, anh em đã phải giải đáp trong nhiều năm gần đây nhiều trường hợp lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Những trường hợp này càng bị thảm hơn nữa khi kẻ lạm dụng là một giáo sĩ. Các vết thương gây ra

bởi các hành vi như vậy đậm thật sâu, và nhiệm vụ khẩn cấp là xây dựng lại niềm tin và niềm tin thác nơi những điều này đã bị tổn hại. Trong các cố gắng liên tiếp của anh em trong việc giải quyết hữu hiệu vấn đề này, điều quan trọng là phải thiết lập sự thật về những gì đã xảy ra trong quá khứ, thực hiện bất cứ bước cần thiết nào để ngăn chặn nó xảy ra lần nữa, để đảm bảo rằng các nguyên tắc công lý được tôn trọng đầy đủ và, trên hết, để mang lại sự hàn gắn cho các nạn nhân và cho tất cả những người bị ảnh hưởng bởi những tội ác nghiêm trọng này. Nhờ cách này, Giáo hội ở Ái Nhĩ Lan sẽ ngày càng lớn mạnh hơn và có khả năng làm chứng cho quyền năng cứu chuộc của Thập giá Chúa Kitô. Tôi cầu xin để nhờ ân sủng của Chúa Thánh Thần, lần thanh tẩy này sẽ làm cho tất cả dân thiên Chúa ở Ái Nhĩ Lan “duy trì và hoàn thiện trong cuộc sống họ sự thánh thiện mà họ đã nhận được từ Thiên Chúa” (Lumen Gentium, 40).

Công việc tốt đẹp và sự công hiến vị tha của đại đa số các linh mục và tu sĩ ở Ái Nhĩ Lan không nên bị che khuất bởi sự vi phạm của một số anh em của họ. Tôi chắc chắn rằng mọi người hiểu điều này, và tiếp tục nhìn hàng giáo sĩ của họ một cách âu yếm và quý trọng. Anh em hãy khuyến khích các linh mục của anh em luôn biết tìm kiếm sự đổi mới tâm linh và khám phá được niềm vui phục vụ đoàn chiên của họ trong đại gia đình Giáo hội”.

http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/en/speeches/2006/oc/10/document/hf_ben-xvi_spe_20061028_ad-limina-ireland.html

Ngăn ngừa lạm dụng tình dục

Việc Quản lý của chúng ta cũng nên nắm được vấn đề cấp bách và lâu dài về phòng ngừa hành vi sai trái tình dục nói chung và lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên nói riêng. Bất kể hiện đang thiếu các ứng viên cho chức linh mục ở một số nơi trên thế giới, nhưng cũng có cơ sở nờ rộ ơn gọi ở những người khác, vấn đề sàng lọc các ứng viên tương lai vẫn là điều cốt yếu. Các văn kiện gần đây hơn của Bộ Giáo sĩ về các chương trình đào tạo nhân bản cần được nghiên cứu và thực thi một cách kỹ lưỡng. Xin trích dẫn văn kiện mới gần đây hơn là văn kiện Ratio Fundamentalis (8 tháng 12 năm 2016): “Chú ý lớn nhất phải được dành cho chủ đề bảo vệ trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương, cảnh giác rằng những người tìm cách được nhận vào Chung viện hoặc Nhà đào tạo, hoặc những người đã kiến nghị được nhận các Chức thánh, không can dự bất cứ cách nào với bất cứ tội ác hoặc hành vi có vấn đề nào trong lĩnh vực này. Các nhà đào tạo phải bảo đảm rằng những người đã có kinh nghiệm đau đớn trong lĩnh vực này nhận được sự đồng hành đặc biệt và thích đáng. Các bài học, hội thảo

hoặc khóa học chuyên biệt về bảo vệ trẻ vị thành niên sẽ được đưa vào các chương trình đào tạo ban đầu và liên tục sau đó. Thông tin thỏa đáng phải được cung cấp một cách thích đáng, một điều cũng chú ý đến các lĩnh vực xử lý việc có thể bị bóc lột và bạo lực, chẳng hạn như buôn bán trẻ vị thành niên, lao động trẻ em và lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên hoặc người lớn dễ bị tổn thương” (số 202).

Một sự hiểu biết chính đáng và cân bằng về các yêu cầu của việc sống độc thân và khiết tịnh trong chức linh mục cần được củng cố bằng một sự đào tạo sâu sắc và lành mạnh trong tự do nhân bản và học thuyết luân lý lành mạnh. Các ứng viên vào chức linh mục và đời sống tu dòng nên nuôi dưỡng và phát triển trong tình phụ tử thiêng liêng, một tình phụ tử vẫn sẽ là động lực căn bản cho sự hiến mình quảng đại cho cộng đồng đức tin theo gương của Chúa Giêsu Mục tử nhân lành.

Giám mục và Bề trên dòng nên thực thi quyền làm cha thiêng liêng của mình đối với các linh mục được giao phó cho mình chăm sóc. Tình phụ tử này được chu toàn nhờ sự đồng hành với sự giúp đỡ của các linh mục khôn ngoan và thánh thiện. Phòng ngừa được phục vụ tốt hơn khi các quy thức (Protocols) rõ ràng và Quy tắc ứng xử được biết rõ. Phản ứng với hành vi sai trái phải công bằng và vô tư. Các kết quả phải rõ ràng ngay từ đầu. Trên hết, vị bản quyền có trách nhiệm trong việc bảo đảm và cổ vũ phúc lợi bản thân, thể chất, tinh thần và thiêng liêng của các linh mục của mình. Các văn kiện của huấn quyền về vấn đề này nhấn mạnh sự cần thiết phải đào tạo thường xuyên và phải có các biện pháp và cơ cấu huynh đệ trong hàng linh mục.

Một người quản lý tốt sẽ tăng lực cho cộng đồng của mình thông qua việc thông tin và đào tạo. Đã có những trường hợp thực hành tốt nhất ở một số quốc gia nơi toàn bộ cộng đồng giáo xứ đã được đào tạo chuyên biệt về phòng ngừa. Kinh nghiệm giá trị và tích cực này cần phát triển trong khả năng tiếp cận và mở rộng trên toàn thế giới. Một dịch vụ khác đối với cộng đồng là việc sẵn sàng được truy cập một cách thân thiện với người dùng các cơ chế báo cáo để nền văn hóa phát hiện không chỉ được cổ vũ bằng lời nói mà còn được khuyến khích bằng việc làm. Các quy thức để bảo vệ an toàn nên dễ dàng được truy cập bằng một ngôn ngữ rõ ràng và trực tiếp. Cộng đồng đức tin dưới sự chăm sóc của chúng ta nên biết rằng chúng ta thực sự muốn làm sự việc. Họ nên tiến tới chỗ biết chúng ta như những người bạn đối với sự an toàn của họ và sự an toàn của trẻ em và thanh thiếu niên của họ. Chúng ta sẽ liên kết với họ một cách thẳng thắn và khiêm tốn. Chúng ta sẽ bảo vệ họ bằng mọi giá. Chúng ta sẽ hy sinh mạng sống của mình cho đoàn chiên được giao phó cho ta.

Một khía cạnh khác của việc quản lý phòng ngừa là việc lựa chọn và giới thiệu các ứng cử viên cho sứ mệnh Giám mục. Nhiều người yêu cầu diễn trình này phải cởi mở hơn đối với sự đóng góp của giáo dân trong cộng đồng. Chúng ta, các Giám mục và bề trên dòng, có bổn phận thánh thiêng phải giúp Đức Thánh Cha đạt được một sự biện phân thích đáng liên quan đến các ứng viên có thể lãnh đạo trong tư cách Giám mục. Là một tội lỗi nghiêm trọng chống lại sự chính trực của thừa tác vụ giám mục khi che giấu hoặc đánh giá thấp các sự kiện có thể chỉ ra các thiếu sót trong lối sống hoặc việc làm cha thiêng liêng các linh mục đang chịu sự điều tra của Đức Giáo Hoàng về sự thích đáng của họ để đảm nhận chức Giám mục.

Ở điểm này, tôi muốn đưa ra một trích dẫn khác từ Thư của Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI gửi cho dân Chúa ở Ái Nhĩ Lan, ngày 19 tháng 3 năm 2010, lần này được minh nhiên gửi cho các Giám mục: “không thể chối cãi rằng một số hiền huynh và các tiên nhiệm của các hiền huynh đã thất bại, nhiều lần một cách đầy đau buồn, trong việc áp dụng các quy tắc lâu đời của giáo luật vào tội ác lạm dụng trẻ em. Các sai lầm nghiêm trọng đã được thực hiện khi giải đáp các cáo buộc. Tôi thừa nhận rất khó nắm được phạm vi và tính phức tạp của vấn đề, có được thông tin đáng tin cậy và đưa ra các quyết định đúng đắn dưới ánh sáng các lời khuyên chuyên gia mâu thuẫn nhau. Tuy nhiên, phải thừa nhận rằng nhiều sai lầm nghiêm trọng trong phán quyết đã được thực hiện và nhiều thất bại về lãnh đạo đã xảy ra. Tất cả điều này đã làm suy yếu nghiêm trọng uy tín và sự hữu hiệu của quý hiền huynh. Tôi đánh giá cao các cố gắng mà quý hiền huynh đã thực hiện để khắc phục các sai lầm trong quá khứ và để bảo đảm chúng sẽ không xảy ra lần nữa. Bên cạnh việc thực hiện đầy đủ các tiêu chuẩn của giáo luật trong việc giải quyết các trường hợp lạm dụng trẻ em, quý hiền huynh hãy tiếp tục hợp tác với các cơ quan dân sự trong lĩnh vực năng quyền của họ. Rõ ràng, các bề trên dòng nên làm như vậy. Họ cũng đã tham gia vào các cuộc thảo luận gần đây tại Rôma nhằm mục đích thiết lập một cách tiếp cận rõ ràng và nhất quán các vấn đề này. Điều bắt buộc là các tiêu chuẩn an toàn trẻ em của Giáo hội ở Ái Nhĩ Lan phải liên tục được tái duyệt và cập nhật và chúng phải được áp dụng đầy đủ và vô tư phù hợp với giáo luật.

Chỉ có hành động cương quyết được thực hiện một cách hoàn toàn trung thực và minh bạch mới khôi phục được sự kính trọng và thiện chí của người dân Ái Nhĩ Lan đối với Giáo hội mà chúng ta đã tận hiến cuộc sống của mình cho. Điều này, trước nhất và quan trọng nhất, phải phát sinh từ việc tự xét mình, việc thanh lọc nội tâm và đổi mới thiêng liêng của các hiền huynh. Người Ái Nhĩ Lan mong đợi một cách chính đáng, các hiền huynh là người của Chúa, trở nên

thánh thiện, sống đơn giản, theo đuổi việc hồi tâm bản thân hàng ngày. Đối với họ, theo lời của Thánh Augustinô, các hiền huynh là giám mục; nhưng với họ, các hiền huynh được mời gọi trở thành môn đệ của Chúa Kitô (x. Bài giảng 340, 1). Do đó, tôi khuyến khích các hiền huynh hãy đổi mới ý thức trách nhiệm của mình trước Thiên Chúa, phát triển tình liên đới với người của các hiền huynh và sâu sắc hóa mối quan tâm mục vụ của các hiền huynh đối với mọi thành viên trong đoàn chiên của các hiền huynh. Đặc biệt, tôi yêu cầu các hiền huynh phải chú ý đến đời sống thiêng liêng và luân lý của mỗi một linh mục của các hiền huynh. Hãy nêu gương cho họ bằng chính cuộc sống của các hiền huynh, gần gũi với họ, lắng nghe những lo lắng của họ, khích lệ họ vào thời điểm khó khăn này và khơi dậy ngọn lửa tình yêu của họ đối với Chúa Kitô và cam kết phục vụ anh chị em của họ.

Giáo dân cũng vậy, nên được khuyến khích đóng vai trò riêng của họ trong đời sống của Giáo hội. Hãy xem xét để họ được đào tạo theo cách họ có thể đưa ra một giải trình rõ ràng và thuyết phục về Tin Mừng giữa xã hội hiện đại (x. 1 Pr 3:15) và hợp tác trọn vẹn hơn trong cuộc sống và sứ mệnh của Giáo Hội. Điều này, đến lượt nó, sẽ giúp các hiền huynh một lần nữa trở thành những nhà lãnh đạo và nhân chứng đáng tin cậy cho sự thật cứu chuộc của Chúa Kitô.

<http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/en/letters/2010/document>

Kết luận

Như Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã viết trong Thư gửi dân Chúa (20 tháng 8 năm 2018): “Điều chủ yếu là chúng ta, trong tư cách một Giáo hội, có thể thừa nhận và kết án, một cách buồn rầu và xấu hổ, sự hung ác vi phạm bởi các người tận hiến, giáo sĩ và tất cả những người được giao nhiệm vụ canh chừng và chăm sóc những người dễ bị tổn thương nhất. Chúng ta hãy cầu xin sự tha thứ cho tội lỗi của chính mình và tội lỗi của người khác. Nhận thức về tội lỗi giúp chúng ta nhận ra lỗi lầm, tội ác và các vết thương gây ra trong quá khứ và cho phép chúng ta, trong hiện tại, cởi mở hơn và dấn thân hơn trong hành trình hồi tâm đổi mới”. http://m.vatican.va/content/francescomobile/en/Letters/2018/Documents/papa-francesco_20180820_lettera-popolo-didio.html

9. 21 điểm quan yếu của Đức Phanxicô để Hội Nghị Thượng Đỉnh Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội thảo luận

Vũ Văn An, 22/Feb/2019



Gần sát ngày diễn ra Hội Nghị Thượng Đỉnh Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội, cả Tòa Thánh lẫn bản thân Đức Phanxicô đều cố gắng cho người ta thấy đừng quá trông mong vào thành quả của Hội Nghị. Tuy nhiên, ngay trong lời phát biểu ngắn gọn khai mạc hội nghị, ngài có nhắc đến 21 điểm quan yếu sẽ được phân phối để Hội Nghị cùng thảo luận. Và trong khi ngài nói như thế, các phụ tá của ngài xuất hiện để phân phối 21 điểm này. Chúng tôi xin lược dịch 21 điểm này để thấy tầm mức của Hội Nghị:

1. Soạn thảo một thủ bản thực tế cho thấy các bước phải thực hiện bởi các thẩm quyền vào các thời điểm chủ chốt khi xuất hiện một trường hợp.
2. Tự trang bị cho mình các cơ cấu lắng nghe gồm các người được huấn luyện và chuyên môn có thể sơ khởi biện phân các trường hợp những người bị coi là nạn nhân.
3. Thiết lập các tiêu chuẩn để có sự can dự trực tiếp của giám mục hay bề trên dòng.
4. Thực thi các thủ tục chung để xem xét các vụ tố cáo, che chở các nạn nhân và quyền bênh vực của người bị tố cáo.
5. Thông tri cho các nhà cầm quyền dân sự và các thẩm quyền giáo hội cao hơn phù hợp với các qui luật dân sự và giáo luật.
6. Duyệt xét định kỳ các qui thức (protocols) và qui phạm (norms) để bảo đảm môi trường được bảo vệ cho các vị thành niên trong mọi cơ cấu mục vụ: các qui thức và qui phạm dựa trên các nguyên tắc tổng hợp cả công lý và bác ái sao cho

hành động của Giáo Hội trong vấn đề này phù hợp với sứ mệnh của mình.

7. Thiết lập các qui thức chuyên biệt để xử lý các tố cáo chống các giám mục.

8. Đồng hành, bảo vệ và cư xử các nạn nhân, cung hiến cho họ mọi hỗ trợ cần thiết để họ hoàn toàn hồi phục.

9. Gia tăng ý thức về các nguyên nhân và hậu quả của việc lạm dụng tình dục qua các sáng kiến liên tục nhằm huấn luyện các giám mục, các bề trên dòng, các giáo sĩ và các nhân viên mục vụ.

10. Soạn thảo các nẻo đường chăm sóc mục vụ cho các cộng đồng bị thương tổn bởi các vụ lạm dụng và các lộ trình thống hối và phục hồi cho các người phạm tội.

11. Củng cố sự hợp tác với mọi người thiện chí và với những người điều hành các phương tiện truyền thông để nhận ra và biện phân các trường hợp có thực khỏi các trường hợp giả mạo và các lời tố cáo vu vạ, xa tránh ác ý và bóng gió, tin đồn và bôi lọ (xem *Diễn văn của Đức Phanxicô với Giáo Triều Rôma*, 21 tháng 12 năm 2018).

12. Nâng tuổi tối thiểu kết hôn lên 16.

13. Thiết lập các dự khoản nhằm qui định và tạo điều kiện cho việc tham gia của các nhà chuyên môn giáo dân vào các cuộc điều tra và vào các mức độ khác nhau của phán xử trong các diễn trình giáo luật liên quan đến việc lạm dụng tình dục/quyền hành.

14. Quyền bênh vực: nguyên tắc của quyền tự nhiên và giáo luật “giả thiết vô tội” cũng phải được bảo vệ cho đến khi tội của người bị tố cáo được chứng minh. Do đó, điều cần thiết là ngăn chặn việc công bố danh sách những người bị tố cáo, ngay cả bởi giáo phận, trước cuộc điều tra sơ khởi và việc kết án dứt khoát.

15. Tuân giữ nguyên tắc truyền thống về tính cân xứng của hình phạt so với tội đã phạm. Quyết định rằng các linh mục và giám mục phạm tội lạm dụng các vị thành niên phải rời bỏ thừa tác vụ công khai.

16. Dẫn nhập các qui luật liên quan tới các chủng sinh và ứng viên chức linh mục và đời sống tu trì. Bảo đảm phải có các chương trình đào tạo lúc ban đầu và liên tục sau đó giúp họ phát triển sự trưởng thành của họ về nhân bản, thiêng liêng và tâm sinh lý, cũng như các tương quan liên ngã và tác phong của họ.

17. Bảo đảm phải có các vụ đánh giá tâm lý học bởi các chuyên gia có bằng cấp và chính thức được công nhận đối với các ứng viên chịu chức linh mục và đời sống thánh hiến.

18. Thiết lập các qui phạm điều hành việc chuyển đổi một chủng sinh hay một ứng viên tu dòng từ một chủng viện này sang một chủng viện khác; cũng như một linh mục hay một tu sĩ từ giáo phận này hay dòng tu này sang một giáo phận hay dòng tu khác.

19. Soạn thảo các qui định ứng xử bắt buộc (mandatory codes of conduct) cho mọi giáo sĩ, tu sĩ, nhân viên phục vụ và thiện nguyện viên nhằm phác thảo các biên giới thích đáng trong các tương quan bản thân. Phải chuyên biệt nói đến các đòi hỏi cần thiết đối với nhân viên và thiện nguyện viên và kiểm tra hồ sơ hình sự của họ.

20. Giải thích mọi thông tin và dữ kiện về các nguy hiểm của lạm dụng và các hiệu quả của nó, làm cách nào nhận ra các dấu hiệu lạm dụng và làm cách nào thông báo việc hoài nghi lạm dụng tình dục. Tất cả các điều này phải diễn ra có sự hợp tác với phụ huynh, thầy cô, các nhà chuyên nghiệp và các thẩm quyền dân sự.

21. Nơi nào chưa có, phải thiết lập một nhóm để tiếp cận dành cho các nạn nhân muốn báo cáo bất cứ tội phạm nào. Một tổ chức như thế phải có một sự tự lập nào đó đối với thẩm quyền giáo hội địa phương và bao gồm các người chuyên môn (giáo sĩ và giáo dân) biết phải phát biểu ra sao việc Giáo Hội lưu ý tới những người bị xúc phạm bởi các thái độ không đúng đắn của các giáo sĩ.

10. Hội Nghị Thượng Đỉnh Bảo Vệ Trẻ Em ngày thứ hai: Đức Hồng Y Cupich thuyết trình

Vũ Văn An, 22/Feb/2019



Theo tin VaticanNews, ngày 22 tháng 2, tại HN, Đức Hồng Y Blase J. Cupich, Tổng Giám mục Chicago, đã trình bày bài thuyết trình của mình có tên là “Tính Đồng Nghị: Cùng Chung Trách Nhiệm” vào ngày dành riêng cho chủ đề “Giải Trình Trách Nhiệm”.

Suy tư về việc thi hành tính hợp đoàn hiện nay do hội nghị nêu bật, ngài nói các giám mục cũng phải xem xét thách thức dưới ánh sáng tính đồng nghị, “nhất là khi chúng ta thăm dò việc giải trình trách nhiệm đối với các khía cạnh cơ cấu, pháp lý và thể chế với toàn thể Giáo hội”.

Tính Đồng Nghị

Đức Hồng Y Cupich giải thích, tính đồng nghị “tượng trưng việc tham gia của mọi người đã được rửa tội ở mọi bình diện - tại các giáo xứ, giáo phận, các cơ quan giáo hội quốc gia và khu vực - vào cuộc biện phân và cải cách thấu nhập khắp Giáo hội”.

Ngài nói rằng nó là điều rất quan trọng đối với Giáo hội trong lúc này, và nó là điều sẽ “làm phát sinh các yếu tố sự thật, sám hối và đổi mới các nền văn hóa cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ giới trẻ trong Giáo hội, và sau đó, trong xã hội lớn hơn”.

Đức Hồng Y Cupich nói rằng một diễn trình chỉ đơn thuần nhằm thay đổi chính sách, “ngay cả khi nó là thành quả của những hành vi hợp đoàn tốt nhất, vẫn không đủ”.

Ngài kêu gọi sự hồi tâm của mọi người nam nữ trong toàn Giáo hội, và sự hồi

tâm của các nền văn hóa giáo hội ở mọi châu lục, cho rằng “Chỉ có một viễn kiến đồng nghị, bắt nguồn từ sự biện phân, hồi tâm và cải cách ở mọi bình diện mới có thể mang đến cho Giáo hội một hành động tổng thể để bảo vệ những người dễ bị tổn thương nhất giữa chúng ta mà ơn thánh của Thiên Chúa đang gọi chúng ta thực hiện”.

Dây liên kết thánh thiêng

Đức Hồng Y Cupich đã tiếp tục suy tư về một số điểm bao gồm sự cần thiết phải cải cách cơ cấu pháp lý và định chế. Ngài nói về vai trò của giáo dân, nhu cầu lắng nghe và đồng hành, nhưng ngài cũng làm nổi bật vai trò của Giáo hội như vai trò một bà mẹ yêu thương và so sánh “mỗi dây liên kết thánh thiêng” giữa phụ huynh và đứa con với mỗi dây liên kết giữa Giáo hội và đoàn chiên của Giáo Hội.

Ngài nói: “Các bà mẹ và ông cha vốn kêu gọi chúng ta phải giải trình trách nhiệm, vì một cách đơn giản, họ không thể hiểu được việc các giám mục và bề trên dòng làm thế nào lại có thể thường đi mù trước phạm vi và sự thiệt hại của việc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Họ đang chứng kiến những thực tại kép cần phải theo đuổi trong giáo hội của chúng ta ngày hôm nay: một nỗ lực không ngừng để xóa tận gốc việc giáo sĩ lạm dụng tình dục trong giáo hội, và bác bỏ nền văn hóa giáo sĩ trị thường xuyên nuôi dưỡng sự lạm dụng kia”.

Nhiệm vụ trước mắt

Đức Hồng Y không ngại nhìn vào nhiệm vụ trước mắt và ngài trình bày một khuôn khổ cho Các Cơ Cấu Định Chế và Pháp Lý đối với việc Giải Trình Trách Nhiệm tập trung vào ba khía cạnh khác nhau: “Thiết lập các tiêu chuẩn để điều tra các giám mục”, “báo cáo các cáo buộc” và “các bước tố tụng cụ thể”.

Đức Hồng Y Cupich đã kết luận khi nhận định rằng, “những gì còn cần được ban hành là các thủ tục rõ ràng trong các trường hợp vì 'các lý do nghiêm trọng', có thể biện minh cho việc loại khỏi chức vụ một giám mục, một giám mục Đông phương hay một bề trên dòng như được ấn định trong tự sắc “Sacramentorum sanctitatis tutela”, và tự sắc “Come una madre amorevole (Như một bà mẹ yêu thương) và ngài kêu gọi các hiền huynh giám mục của ngài tiến đến việc thiết lập các luật lệ và cơ cấu mạnh mẽ liên quan đến việc giải trình trách nhiệm của các giám mục để cung cấp một linh hồn mới cho thực tại định chế kỷ luật của Giáo hội về lạm dụng tình dục.

11. Bài Thuyết Trình tại Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Em của Linda Ghisoni, Phó Tổng Thư Ký Bộ Giáo dân, Gia đình và Sự sống

Vũ Văn An, 23/Feb/2019

Linda Ghisoni, Phó Tổng Thư Ký Bộ Giáo dân, Gia đình và Sự sống, đã nói chuyện với Hội Nghị “Bảo Vệ Các Vị Thành Niên trong Giáo Hội” ngày 22 tháng 2, 2019 về “Hiệp thông: Làm Việc Với Nhau”. Sau đây là nguyên văn bài nói chuyện của bà, một bài nói chuyện được Đức Phanxicô tán thưởng và bình luận sau đó, dựa vào bản tiếng Pháp do Tòa Thánh cung cấp.



Dẫn nhập

“Đây là một sự phản bội mới xuất phát từ bên trong Giáo hội. Trong mắt tôi, những người này là những con sói hú gào xâm nhập vào chuồng chiên để sau đó, gây sợ hãi thêm và phân tán đoàn chiên, trong khi đúng hơn họ phải là các Mục tử của Giáo hội biết chăm sóc đoàn chiên bé nhỏ và bảo vệ chúng”.

Trong chúng ta này của một nạn nhân đàn bà bị lạm dụng lương tâm, lạm dụng quyền lực và lạm dụng tình dục bởi các linh mục, các Mục tử này là những con sói hú gào từng tiên thiên (à priori) bác bỏ và, ngay cả sau khi các sự kiện phạm tội đã được chứng minh, đã làm cho người đàn bà này trở thành đối tượng để hăm dọa và hủy hoại phẩm giá, bằng cách định nghĩa người này chỉ như “một con người, cùng lắm, chỉ có thể qua lại giữa một tấm băng và bức tường” (vô dụng và bị bác bỏ mọi khả thể).

Lắng nghe các nhân chứng như thế này không phải là một thực tập lòng thương hại, mà là một cuộc gặp gỡ với xác thịt Chúa Kitô, trong đó các vết thương không được chữa lành, những vết thương mà như Đức Thánh Cha đã nói, thưa Đức Thánh Cha, không được kê đơn thuốc.

Quý gôi: đây có lẽ là tư thế thích đáng để xử lý các chủ đề của những ngày này. Quý gôi trước các nạn nhân và gia đình họ, trước những kẻ lạm dụng, các đồng lõa của họ, những người bác bỏ, những người bị buộc tội một cách bất công, trước những người sao lãng, trước những người che đậy, trước những người cố gắng lên tiếng và hành động nhưng bị bịt miệng, trước những người thờ ơ. Quý gôi trước Vị Cha giàu lòng thương xót, Đấng nhìn thấy thân xác tan nát của

Chúa Kitô, Giáo hội của Người. Người sai chúng ta, như Dân của Người, lãnh trách nhiệm đối với các vết thương và chữa lành chúng bằng dầu thơm tình yêu của Người.

Thưa Đức Thánh Cha, các vị Hồng Y, thưa các vị tổng giám mục, thưa các vị giám mục, thưa các Mẹ và các Cha Bề trên đáng kính đang tụ tập nơi đây, con không có gì để dạy quý vị. Đúng hơn, con tin rằng cùng nhau bằng cách lắng nghe nhau, chúng ta cam kết làm việc sao cho trong tương lai chúng ta không cần một biến cố ồn ào ầm ĩ như hội nghị này nữa và Giáo hội, dân Chúa, biết chăm sóc, một cách có khả năng, có trách nhiệm và yêu thương, những người bị liên lụy, với những gì đã xảy ra, để việc phòng ngừa không kết thúc bằng một chương trình đẹp đẽ, mà trở thành một thái độ trong công việc mục vụ thông thường.

1. Làm cho việc giải trình trách nhiệm cần thiết và khả hữu

Trước sự dị thường cố hữu trong mọi loại lạm dụng chống lại trẻ vị thành niên, cần thiết, trước hết, ấn định nhiệm vụ phải biết những gì đã xảy ra, cùng với việc ý thức được ý nghĩa của nó, bản phận cung cấp sự thật, công lý, bồi thường và ngăn ngừa để đạt được việc không tái diễn những điều ghê tởm này.

Việc biết các vụ lạm dụng và bản chất của chúng, hiển nhiên, là khởi điểm căn bản; ngoài ra, không thể dự kiến bất cứ kế hoạch ngăn ngừa nào nếu chúng ta không biết phải tránh những gì. Tuy nhiên, việc biết các sự kiện và xác định bản chất của hiện tượng, dù rất cần thiết và căn bản, nhưng tự nó không đủ” (Đức Phanxicô, *Thư Gửi dân Chúa*, 20 tháng 8 năm 2018, số 2). Để thoả mãn các đòi hỏi về sự thật, công lý, bồi thường và ngăn ngừa nói trên đây, phải có việc lãnh trách nhiệm cần thiết về phần những người được chỉ định đảm nhiệm nó và do đó, nghĩa vụ của họ là phải làm cho nó được tôn trọng, nghĩa là cần có việc giải trình trách nhiệm.

Giải trình trách nhiệm đòi một diễn trình đánh giá và báo cáo liên quan đến các lựa chọn đã làm và các mục tiêu đã được xác định và ít nhiều được thể hiện. Nó đáp ứng nhu cầu phải có đặc điểm xã hội, đặt người có trách nhiệm đương đầu với bản phận giải trình không chỉ với chính mình mà còn trước xã hội nơi họ sống và vì lợi ích của xã hội này mà họ được kêu gọi thủ diễn một vai trò chuyên biệt.

Tuy nhiên, việc giải trình trách nhiệm trong Giáo hội, trái với vẻ bề ngoài, không chủ yếu đáp ứng các nhu cầu xã hội và tổ chức. Cũng không, luôn ở hàng đầu, đáp ứng nhu cầu minh bạch, nhu cầu mà tất cả chúng ta được kêu gọi phải chú ý đặc biệt vì các lý do sự thật.

Dù sao, các nhu cầu như vậy, những nhu cầu không được sao lãng hoặc giảm thiểu, rất chính đáng, Giáo hội không thể thờ ơ đối với những gì chiều kích định chế của nó đòi hỏi, nhưng không phải các nhu cầu xã hội này tạo nên nền tảng của giải trình trách nhiệm, một điều phải được tìm kiếm trong bản chất riêng của Giáo hội như là mầu nhiệm hiệp thông.

Chúng ta biết rằng bản chất hiệp thông của Giáo hội đã xuất hiện đặc biệt trong suốt Công đồng Vatican II, mặc dù, thực ra, cả Hiến chế tín lý *Lumen Gentium* lẫn các văn kiện giáo hội học khác dường như đều không nhấn mạnh một cách minh nhiên đến giáo hội học hiệp thông.

Cần phải chờ Thượng hội đồng giám mục ngoại thường năm 1985 - được triệu tập để “suy niệm, đào sâu và cổ vũ việc áp dụng các giáo huấn của Vatican II hai mươi năm sau khi kết thúc” (Gioan Phaolô II, *Bài diễn văn dịp kết thúc Khóa họp ngoại thường thứ II Thượng Hội đồng giám mục*, ngày 7 tháng 12 năm 1985) mới có việc khai triển phạm trù hiệp thông như một hình thái giải thích Giáo hội dưới ánh sáng mạc khải. Điều này phát xuất từ việc tham chiếu trước nhất, trực tiếp, căn bản tới chiều kích bí tích của Giáo hội, nghĩa là mầu nhiệm Ba Ngôi trong đó, Giáo hội nhận ra gương mặt thực sự của mình, dù dưới hình thức bí tích và, do đó, có tính loại suy (analogique): “veluti sacramentum” “nghĩa là vừa là dấu chỉ vừa là dụng cụ của sự kết hợp mật thiết với Thiên Chúa và về sự hiệp nhất của toàn thể loài người” (LG 1).

Chỉ dựa trên nền tảng như vậy, tất cả các hành động trong Giáo hội mới có được ý nghĩa hoàn chỉnh: ngay một hành động có vẻ có nhiều đặc điểm của nhu cầu xã hội hơn là việc giải trình trách nhiệm cũng phải được đặt trong tương quan với bản chất riêng của Giáo hội, hay chiều kích “hiệp thông” của nó.

Điều này có thể có nghĩa gì trong lãnh vực chuyên biệt của chúng ta?

Con thường cảm thấy lo lắng trong Giáo hội đối với sự chú ý dành cho vấn đề lạm dụng tình dục trẻ em. Một linh mục, vài ngày trước, đã thốt lên, "Lại nữa? Người ta cứ tiếp tục nói đến lạm dụng! Đây là một chú ý quá đáng được Giáo hội dành cho chủ đề này".

Nhưng ngay cả một nữ lưu ngoan đạo cũng ngây thơ nói với con: "Tốt hơn hết là đừng nói về những vấn đề này, vì nếu không, bạn sẽ làm gia tăng sự hoài nghi đối với Giáo hội. Nói về nó sẽ che khuất hết những gì tốt đẹp đang được thực hiện trong các giáo xứ. Xin Đức Giáo Hoàng, các giám mục và linh mục thấy điều này giữa các đáng".

Có phải nói về nó, hay đúng hơn về chính các lạm dụng - lạm dụng lương tâm, quyền lực, lạm dụng tình dục - che khuất những điều tốt đẹp người ta đang sống

trong các giáo xứ không ?

Đối với những người này - và trước hết đối với bản thân con – con xin nói rằng ý thức được hiện tượng và giải trình trách nhiệm của mình không phải là một nỗi ám ảnh, không phải là một hành động truy lùng lạc giáo (inquisitoire) tùy ý để thoả mãn các nhu cầu xã hội đơn thuần, nhưng là một đòi hỏi xuất phát từ chính bản chất của Giáo hội là một mầu nhiệm hiệp thông đặt nền tảng trên Thiên Chúa Ba Ngôi, với tư cách là dân Chúa đang lữ hành, người không tránh né, nhưng đương đầu, với ý thức "hiệp thông" đòi mới, cả các thách đố liên quan đến các hành vi lạm dụng đã phát sinh giữa lòng mình gây hại cho những người nhỏ bé hơn, phá hoại và xé nát sự hiệp thông này.

2. Một số câu hỏi giáo hội học được nêu ra

Chỉ khởi từ viễn kiến Giáo hội như bí tích mà mầu nhiệm hiệp thông Ba Ngôi được biểu thị và thể hiện, mà ta mới có thể hiểu chính xác sự đa dạng của các đặc sủng, ơn phúc và các thừa tác vụ trong Giáo hội, sự đa dạng trong các vai trò và chức năng trong dân Chúa.

2.1 Câu hỏi quan trọng đầu tiên xuất phát từ những gì đã nói đến, là như sau: các tín hữu của Giáo hội không tự gán cho mình các vai trò và trách nhiệm trên cơ sở phân phối xã hội vì các đòi hỏi của vận hành định chế: chúng ta biết rằng Chức linh mục chung của các tín hữu, được đặt nền tảng trên bí tích rửa tội, khiến các Kitô hữu tham dự, chính nhờ phép rửa, vào ba *munus* (chức vụ) của Chúa Kitô, Linh mục, Vua chúa và Nhà tiên tri (xem LG 10).

Do đó, việc trung thực nhắc đến Giáo hội như hiệp thông, như dân Chúa đang lữ hành, đòi hỏi và kích thích đạt tới điều mà mọi thành phần Dân này, mỗi người tùy theo cách riêng của họ, sống cách nhất quán các quyền lợi - nghĩa vụ mà Bí tích Rửa tội vốn làm họ trở thành các tham dự viên. Đó không phải là việc nắm chức vụ hoặc chức năng hoặc chia nhau quyền lực: lời kêu gọi trở thành dân Chúa đem lại cho chúng ta một sứ mệnh mà mọi người được sai đi để sống phù hợp với những ơn phúc đã nhận được, không phải một mình, mà chính xác như một dân tộc.

2.2 Câu hỏi quan trọng thứ hai trong bối cảnh bàn luận của chúng ta là sự thấu hiểu đúng đắn về thừa tác vụ thụ phong, đặc biệt là trong mối tương quan giữa vị Giám mục và các Linh mục.

Nếu một đảng, các linh mục buộc phải kết hợp với giám mục của họ bằng một lòng bác ái và vâng phục chân thành, nhìn nhận nơi ngài thẩm quyền của Chúa Kitô trong tư cách Mục tử tối cao, tuy nhiên, các giám mục, như đã viết trong Sắc lệnh *Presbyterorum ordinis* ở số 7, phải "quan tâm, bao nhiêu có thể, tới

phúc lợi của họ [các linh mục], trước hết là phúc lợi vật chất của họ, nhưng trên hết là phúc lợi thiêng liêng. Vì chính các ngài [các Giám mục], trước hết, chịu trách nhiệm nặng nề đối với sự thánh thiện của các linh mục của mình; do đó các ngài phải tích cực quan tâm đến việc đào tạo thường trực hàng linh mục của mình (CD 15-16) ".

Một mối tương quan đúng đắn giữa giám mục và các linh mục dẫn đến việc giám mục lãnh trách nhiệm thực sự chăm sóc vật chất và tinh thần các linh mục; ngài là người chịu trách nhiệm trước nhất đối với sự thánh thiện của họ.

Điều cần thiết là thừa tác vụ linh mục, ở mọi bình diện, nhờ dựa vào một việc đào tạo vững chắc, phải được sống theo bản chất của nó, như một sự tận tụy và phục vụ Chúa Kitô và Giáo hội bằng cách rửa chân, như Chúa Giêsu đã làm cho các tông đồ, trong khi làm thất vọng nhiều người cùng thời với ngài vì ngài không thực thi quyền lực mà họ mong đợi: thừa tác vụ linh mục sống như thế giữ gìn khỏi bất cứ cám dỗ nào muốn vượt ve quyền lực, tự qui chiếu vào chính mình và tự mãn, thống trị và bóc lột người khác để nuôi dưỡng khoái cảm của mình ở mọi bình diện, thậm chí cả khoái cảm tình dục nữa.

Biết bao linh mục, bao giám mục đã tự xây dựng cho mình thừa tác vụ của mình, đời sống cầu nguyện, tận tụy và phục vụ của mình, bằng cách thiết lập các mối tương quan lành mạnh và tự do giữa lòng dân Chúa. Đối với các linh mục này, chúng con xin nói lời cảm ơn, khích lệ và hỗ trợ các ngài trong cuộc sống thánh thiện, phục vụ trong vườn nho của Chúa, vườn nho mà các ngài được mời gọi hướng về!

2.3 Một nhận xét sau cùng, xuất phát từ viễn kiến Giáo hội như hiệp thông, dân Chúa đang lữ hành, là nhu cầu tương tác giữa các đặc sủng và thừa tác vụ khác nhau. Giáo hội được làm cho hiển thị và hữu hiệu trong bản chất "hiệp thông" của mình nếu mỗi người đã chịu phép rửa sống và thể hiện điều vốn là đặc điểm riêng của mình, nếu sự đa dạng các đặc sủng và thừa tác vụ tự biểu lộ trong dân thân cần thiết của mỗi người, trong khi tôn trọng các dị biệt.

Văn kiện công đồng đã nói ở trên năm 1965 dành riêng cho các linh mục xác lập không những điều này "các linh mục phải thành tâm nhìn nhận và phát huy phẩm giá của giáo dân và vai trò riêng của họ trong sứ mạng của Giáo hội", nhưng còn khuyên các ngài "sẵn lòng lắng nghe giáo dân, lưu ý một cách huynh đệ đến các mong chờ của họ, nhìn nhận kinh nghiệm và khả năng của họ trong các lĩnh vực hoạt động nhân bản khác nhau, để có thể cùng với họ biện phân các dấu chỉ thời đại". Và văn kiện nói rằng họ đừng ngần ngại tin tưởng giáo dân "giao cho họ các trách nhiệm phục vụ Giáo hội, để họ được tự do và phạm vi hành động, hơn nữa, bằng cách mời họ, khi có cơ hội, tự đưa ra các sáng kiến" (PO 9).

Người ta đã chứng tỏ rằng từ sự hiệp thông từng cấu thành ra Giáo hội, có sự đóng góp nhất thiết và đa dạng của mọi người, không phải để đòi một "vai trò", mà là để làm hiển thị sự phong phú đa dạng của Giáo hội trong việc tôn trọng điều vốn đúng đắn là của riêng mỗi người, chống lại lý thuyết cho rằng đặc sủng tổng hợp là tổng hợp các đặc sủng.

2.4 Cuối cùng, sự tham gia của toàn thể Dân Thiên Chúa nhất thiết phải có tính năng động: các giáo dân, các người thánh hiến không được kêu gọi trở thành những người chỉ biết thi hành những gì các giáo sĩ quyết định, mà tất cả đều là những cây cối trong vườn nho duy nhất, nơi mỗi người đóng góp phần riêng của mình bằng cách tự mình dấn thân vào cuộc biện phân được Chúa Thánh Thần gợi ý cho Giáo hội.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thừa tác vụ thụ phong, ở mức cấp bậc cao nhất, tức thừa tác vụ giám mục, tự mang trong mình trách nhiệm đưa ra quyết định cuối cùng, bằng thẩm quyền được thừa nhận, nhưng ngài không thể hành động một mình hoặc giới hạn trong một số nhỏ hành động biện phân của ngài. Điều sẽ rất quan trọng đối với các giám mục là phải cần đến sự đóng góp, tư vấn và biện phân mà mọi người trong Giáo hội của mình, kể cả các giáo dân, đều có khả năng, không những cho chính họ và cho các lựa chọn bản thân của họ, mà còn như Giáo hội và cho lợi ích của Giáo hội *hic et nunc* (ngay ở đây và lúc này) nơi họ được mời gọi sống.

Chính nền tảng của "sự hiệp thông" Giáo hội này luôn phải chỉ đường và phương pháp cho chúng ta; trong trường hợp này, là động lực tính của hệ luận toàn thể Dân Thiên Chúa đòi phải sống, trong khi cùng bước đi với nhau, "tính đồng nghị" như một diễn trình chia sẻ, trong đó mỗi người có một vai trò khác nhau, các trách nhiệm đa dạng hóa, nhưng tất cả tạo thành một Giáo hội duy nhất. "Trên thực tế - như chúng ta đọc trong Tông hiến *Episcopalis Communio* ngày 15 tháng 9 năm 2018 - toàn bộ tín hữu, nhờ được xúc dầu phát xuất từ Đấng Thánh (1 Ga 2: 20,27), nên không thể sai lầm trong đức tin và biểu lộ nó qua cảm thức đức tin siêu nhiên của toàn dân Chúa, khi "từ các giám mục đến người cuối cùng trong các tín hữu giáo dân", biểu lộ sự đồng ý phổ quát của mình trong các vấn đề về đức tin và luân lý" (LG 12). [...] Một Giám mục, người sống giữa các tín hữu của mình, mở to tai để nghe "điều Chúa Thánh Thần nói với các Giáo Hội" (Kh 2: 7) và "tiếng nói của các con chiên", thông qua cùng các cơ chế giáo phận này, có nhiệm vụ cố vấn cho Đức Giám Mục, bằng cách khuyến khích một cuộc đối thoại trung thành và xây dựng" (CE 5).

Những suy tư này mời chúng ta tránh hai chủ trương sai lầm.

Một giám mục không thể nghĩ rằng các vấn đề liên quan đến Giáo hội có thể

được giải quyết một mình hoặc chỉ riêng với một ít đồng nghiệp, theo điệp khúc: "chỉ có giám mục mới có thể biết điều gì tốt cho các giám mục", hoặc, một cách tương tự, "chỉ một linh mục mới biết điều gì là tốt cho các linh mục, chỉ một giáo dân mới biết điều gì là tốt cho các giáo dân, chỉ một phụ nữ mới biết điều gì là tốt cho các phụ nữ", v.v.

Chúng ta cũng có thể khẳng định rằng theo ý con, quả là sai lầm khi cho rằng sự tham gia của giáo dân như thế trong các vấn đề đụng tới các thừa tác viên thụ phong phải là một đảm bảo để có sự trung thực nhiều hơn, bởi vì đây sẽ là "bên thứ ba" liên quan đến các biến cố. Ở đâu đó, có người nói: "Chúng ta hãy thành lập một ủy ban giáo dân vì nó đáng tin cậy hơn một ủy ban của các linh mục, những người có xu hướng ít khách quan hơn, trong việc che đậy và chống đỡ một cách thiên thiên".

Là một phụ nữ giáo dân, con phải thành thật nói rằng, không phân biệt giữa các linh mục, giữa các tu sĩ, cũng như giữa các giáo dân, có thể có, và đã có những người không tự do, sẵn sàng che đậy một cách thiên thiên, sẵn sàng phục vụ một ai đó thay vì phục vụ Giáo hội một cách yêu thương, thông minh, và trung thành với ơn gọi riêng của họ.

Trở về bản chất "hiệp thông" của Giáo hội, nơi thể hiện sự đa dạng của các đặc sủng và thừa tác vụ, không có nghĩa là san bằng, nhưng bao gồm sự phong phú và sức mạnh, giúp tìm ra những lý do để tránh những khẩu hiệu cực đoan và không hữu hiệu kia.

3. Các ý tưởng cho một số thể hiện thực tế

Lưu ý tới các nền tảng và các vấn đề được nhắc lại một cách ngắn gọn, cuộc gặp gỡ này cho chúng ta cơ hội nhận ra những gì đang được thực hiện trong Giáo hội, những gì vẫn còn phải thực hiện, ý thức rằng nếu đúng là cuộc họp được Đức Giáo Hoàng triệu tập này không tạo được điểm đến cho một hành trình đã hoàn tất, được xác nhận và hoàn hảo, thì cũng đúng là nó không phải là điểm khởi đầu, như thể người ta có thể bỏ qua các can thiệp của huấn quyền, các chuẩn tắc, các nền mục vụ đã được cổ vũ cho đến nay và nhiều hành động xảy ra sau đó.

3.1 Do đó, điểm đầu tiên là việc nhận thức và nghiên cứu các thực hành đã được rà xét và các hữu hiệu đã được cổ vũ trong các bối cảnh giáo hội khác, các hàng giám mục khác. Con xin nhắc đến các thực hành nhằm mời gọi sự can dự của những người có năng quyền đại diện cho toàn thể dân Thiên Chúa theo khả năng mỗi người đã chịu phép rửa, được Chúa Thánh Thần linh hứng, có khả năng phát biểu một "Sensus fidei" (cảm thức đức tin) mà Giáo hội không thể bỏ qua.

Trong bối cảnh này, quả là tốt khi thừa nhận công việc của những người, trong nhiều năm gần đây, đã cống hiến trí khôn, trái tim và bàn tay cho chính nghĩa này bằng cách lắng nghe các nạn nhân, phát triển các qui thức, các đường hướng hướng dẫn, duyệt lại và nhiều điều khác, bằng cách lợi dụng các kỹ năng chuyên biệt từ toàn thể dân Chúa.

Lưu ý tới tính đa dạng do các bối cảnh văn hóa và xã hội khác nhau trong đó Giáo hội hiện diện, không có hạng kinh doanh (class affaire) trong các Giáo hội đặc thù và hạng bình dân (classe économique) trong các giáo hội khác, nhưng một Giáo hội duy nhất của Chúa Kitô được bày tỏ khắp nơi, đảm bảo cho mọi người, các phương tiện, thủ tục, tiêu chuẩn vượt trên những đặc thù nhất thiết của địa phương, bảo vệ trẻ vị thành niên bằng cách tìm kiếm sự thật, công lý, cổ vũ việc bồi thường và ngăn ngừa lạm dụng tình dục.

3.2 Trong các thủ bản hướng dẫn quốc gia, một chương chuyên biệt phải được lồng vào, để xác định các chủ đề quán xuyên và các thủ tục giải trình trách nhiệm, để các giám mục và bề trên đồng thiết lập một thủ tục xác minh thông thường để hoàn thành những điều dự liệu và động viên các hành động được thực hiện hay không, để không còn phải biện minh liên tiếp các lý do của một tác phong nhất định, bằng cách bắt nó tùy thuộc các nhu cầu giai đoạn, mà cuối cùng nối kết với hành động bệnh vực.

Dự liệu một thủ tục xác minh thông thường không nên được giải thích như một sự không tin tưởng bề trên hoặc giám mục, mà đúng hơn được coi như một sự hỗ trợ giúp các ngài tập trung, chủ yếu vào chính các ngài và vào thời điểm tốt nhất, nghĩa là, khi mọi thành phần đều biết rõ và đều có mặt về các lý do của một hành động nào đó được thực hiện hoặc bỏ qua. Nói rằng ngay cả giám mục cũng luôn phải đưa ra một giải trình về công việc của mình cho một ai đó không có nghĩa là bắt ngài lệ thuộc một sự kiểm soát hoặc bao vây ngài bằng một sự nghi ngờ tiên thiên, nhưng để ngài dấn thân vào năng động tính hiệp thông giáo hội trong đó, mọi thành viên hành động một cách phối hợp, theo các đặc sủng và thừa tác vụ của họ. Nếu một linh mục báo cáo với cộng đồng, với hàng linh mục và giám mục của mình về hoạt động của mình, thì một giám mục sẽ báo cáo với ai? Ngài phải chịu việc giải trình trách nhiệm nào?

Xác định một phương pháp giải trình trách nhiệm khách quan không những không làm suy yếu thẩm quyền của ngài, mà quý trọng ngài như là mục tử của một bầy chiên, trong chức năng không tách rời khỏi dân mà ngài được kêu gọi hiến mình cho. Như đối với mỗi người chúng ta, cũng có thể xảy ra sự kiện từ “việc trình báo” mà phát hiện được một lỗi lầm, mà nhận ra đây hiển nhiên là một nẻo đường đi sai, có lẽ vì tại thời điểm ấy, mình nghĩ – một cách sai lầm – rằng mình hành động vì điều tốt. Điều này sẽ không cấu thành một phán đoán

dùng để tự bênh vực lấy lại uy tín, một vết nhơ đối với danh tiếng của mình, một đe dọa đối với quyền bình bình thường và trực tiếp của mình (x. CD 8a). Trái lại, nó sẽ là bằng chứng cho một con đường cùng đi với nhau, một con đường một mình nó có thể biện phân được chân lý, công lý, và bác ái. Luận lý học hiệp thông không diễn tiến như một buộc tội và bênh vực, mà như việc cùng chạy với nhau (đúng là "con-correre" chạy với nhau, chỉ có trong hiệp thông) vì lợi ích của mọi người. Do đó, giải trình trách nhiệm là một hình thức trong luận lý học hiệp thông này, một hình thức mà ngày nay càng cần thiết hơn bao giờ hết.

Ở bình diện địa phương, trên cơ sở giáo phận hoặc khu vực, việc mở các hội đồng hoạt động một cách đồng trách nhiệm với các giám mục và bề trên dòng, bằng cách hỗ trợ các ngài trong trách vụ này một cách có khả năng và bằng cách hành xử như một nơi xác minh và biện phân trong những điều liên quan tới các sáng kiến sẽ đem ra thi hành, tuy nhiên không thay thế các ngài hoặc can thiệp vào các quyết định thuộc trách nhiệm pháp lý trực tiếp của giám mục hoặc bề trên dòng, có thể tạo thành một điển hình và một mô hình cộng tác lành mạnh của giáo dân, tu sĩ, giáo sĩ trong đời sống của Giáo hội.

3.3 Điều mong muốn là, trong lãnh thổ của mỗi Hội đồng Giám mục, nên lập ra các ủy ban tư vấn độc lập để tư vấn và hỗ trợ các giám mục và bề trên dòng và để cổ vũ một mức độ trách nhiệm thống nhất trong các giáo phận khác nhau. Ước gì các ủy ban này bao gồm các giáo dân, cả các tu sĩ và giáo sĩ nữ. Trong trường hợp này, sẽ không có chuyện những người này phán xét các giám mục, mà là những tín hữu cung cấp lời cố vấn và trợ giúp cho các mục tử, bằng cách cũng đánh giá công việc bằng các tiêu chuẩn hợp tin mừng, và họ cũng thông báo cho các tín hữu của toàn lãnh thổ biết các thủ tục thích hợp.

Nhờ các báo cáo và các cuộc họp định kỳ, các ủy ban cố vấn quốc gia như vậy có thể góp phần vào việc bảo đảm tính thống nhất lớn hơn trong các thực hành và một việc đối chiếu (confrontation) luôn luôn hữu hiệu hơn, để các giáo hội đặc thù học hỏi lẫn nhau trong tinh thần tin tưởng lẫn nhau và hiệp thông, nhằm mục đích tích cực đảm nhiệm và chia sẻ mối quan tâm đối với những người bé nhỏ nhất và dễ bị tổn thương nhất.

3.4 Cần xem xét cơ hội để tổ chức một văn phòng trung ương - không phải về giải trình trách nhiệm, một việc đúng hơn được đánh giá ở cấp địa phương – để cổ vũ việc huấn luyện các cơ chế này trong một bản sắc giáo hội thực sự, khuyến khích và kiểm nghiệm thường xuyên việc điều hành tốt những điều đã được khởi xướng ở cấp địa phương, với việc nhấn mạnh đến tính toàn vẹn cả trong quan điểm giáo hội học, để các đặc sủng và các thừa tác vụ hiện có đều được đại diện thỏa đáng và mỗi người có thể đóng góp với sự đóng góp chuyên biệt của mình trong khi duy trì quyền tự do của họ.

3.5 Cần phải duyệt lại luật lệ hiện hành về quyền giữ bí mật của Đức Giáo Hoàng, để nó bảo vệ các giá trị mà nó dự định bảo vệ, tức phẩm giá của những người liên hệ, tiếng tốt của mỗi người, lợi ích của Giáo hội, nhưng đồng thời, cho phép khai triển một bầu khí minh bạch và tin cậy hơn, tránh ý tưởng cho rằng bí mật được sử dụng để che giấu các vấn đề thay vì bảo vệ các sự thiện có liên quan.

3.6 Cũng cần phải tinh chỉnh các tiêu chuẩn để có được một nền truyền thông chính xác trong một thời đại như thời đại của chúng ta, trong đó, các nhu cầu minh bạch phải được cân bằng với các nhu cầu bảo mật: trên thực tế, một việc bảo mật không thể biện minh được, cũng như một việc tiết lộ không kiểm soát được, đều có nguy cơ tạo ra một nền truyền thông xấu xa và không phục vụ sự thật. Trách nhiệm cũng là phải biết cách truyền thông. Quả thực, nếu người ta không truyền thông, thì làm sao họ có thể giải trình với người khác? Và do đó, có thể có loại hiệp thông nào nữa giữa chúng ta được?

Kết luận

Những xem xét vừa được đề cập liên quan đến các hành động có thể thực hiện được trong tư cách Giáo hội, trong tư cách dân Chúa trong sự hiệp thông và đồng trách nhiệm, không phải chỉ là việc khuyến khích suy tư và đối chiếu theo chiều ngang, đặc biệt trong các công việc nhóm để tạo nên việc đào sâu và áp dụng cụ thể. Thật vậy, như thư gửi dân Chúa đã khuyên chúng ta, "ngày nay chúng ta phải nêu cao thách thức, trong tư cách dân Chúa, sẵn sàng mang lấy nỗi đau của các anh em của chúng ta đang bị bầm dập trong xác thịt và tinh thần của họ. Nếu trong quá khứ, làm ngơ bỏ sót có thể được coi là một hình thức đáp ứng, thì hôm nay chúng ta muốn rằng tình liên đới, hiểu theo nghĩa sâu sắc và đòi hỏi cao hơn của nó, phải mô tả cách xây dựng hiện tại và tương lai của chúng ta".

12. Tiếng nói nạn nhân tại Hội Nghị Bảo Vệ Vị Thành Niên

Vũ Văn An, 24/Feb/2019



Theo công bố của Tòa Thánh, ít nhất có 6 nạn nhân bị giáo sĩ lạm dụng tình dục đã lên tiếng tại Hội Nghị Thượng Đỉnh chuyên bàn về việc bảo vệ các vị thành niên trong Giáo Hội. Các chứng từ này được nhiều người cho là tan nát cõi lòng nhưng cũng đầy hy vọng, đôi khi rất “thô” (raw) trong các mô tả của họ về các biến cố. Họ nói đến nỗi đau tiếp diễn và mong muốn Giáo Hội hành động.

Chứng từ thứ nhất

Trước hết, con muốn cảm ơn Ủy ban đã cho phép con ngỏ lời với quý vị hôm nay và Đức Thánh Cha vì mọi sự hỗ trợ và giúp đỡ ngài đã dành cho chúng con trong thời gian gần đây. Các vị yêu cầu con nói về nỗi đau phát sinh từ việc bị lạm dụng tình dục. Mọi người đều biết rằng lạm dụng tình dục để lại nhiều hậu quả khủng khiếp cho mọi người. Do đó, con tin rằng không đáng tiếp tục nói về điều này bởi vì hậu quả rất hiển nhiên, về mọi phương diện, và vẫn còn tại đó suốt đời. Thay vào đó, con muốn nói về bản thân mình như một người Công Giáo, về những gì đã xảy ra với con và về những gì con muốn nói với các giám mục. Đối với một người Công Giáo, điều khó khăn nhất là có thể nói về việc lạm dụng tình dục; nhưng một khi bạn đã lấy can đảm và bắt đầu kể - trong trường hợp của chúng ta, con nói về bản thân mình - điều đầu tiên con nghĩ là: con sẽ nói tất cả mọi điều với Mẹ Thánh Giáo Hội, nơi người ta sẽ lắng nghe con và tôn trọng con. Điều đầu tiên họ làm là coi con như kẻ dối trá, quay lưng lại và nói với con rằng con và những người khác là kẻ thù của Giáo hội. Khuôn mẫu này hiện diện không chỉ ở Chile: nó hiện diện trên toàn thế giới, và điều này phải chấm dứt. Con biết rằng quý vị đang nói về cách chấm dứt hiện tượng này, làm thế nào để ngăn chặn nó xảy ra lần nữa và làm thế nào để sửa chữa tất cả những điều xấu xa này. Trước hết: tha thứ giả, tha thứ bắt buộc không hữu hiệu. Các nạn nhân cần được tin tưởng, tôn trọng, chăm sóc và hàn gắn. Quý vị cần sửa chữa những gì đã làm cho các nạn nhân, gần gũi với họ,

tin họ và đồng hành cùng họ. Quý vị là các thầy thuốc của linh hồn, thế nhưng, trừ một số ngoại lệ hiếm hoi, Quý vị đã bị biến đổi - trong một số trường hợp - thành kẻ sát hại linh hồn, thành kẻ sát hại đức tin. Thật là một mâu thuẫn khủng khiếp. Con tự hỏi: nhưng Chúa Giêsu nghĩ gì. Đức Maria nghĩ gì, khi ngài thấy chính những người chân chiên của mình đã phản bội những con chiên nhỏ của chính họ? Con yêu cầu Quý vị, hãy cộng tác với công lý, vì Quý vị có một sự chăm sóc đặc biệt cho các nạn nhân, để những gì đang xảy ra ở Chile, nghĩa là những gì Đức Giáo Hoàng đang làm ở Chile, được lặp lại như một mô hình cho các quốc gia khác trên thế giới. Chúng ta thấy phần nổi của tảng băng mỗi ngày: mặc dù Giáo hội nói rằng mọi chuyện đã xong xuôi, nhưng các trường hợp vẫn cứ tiếp tục diễn ra: tại sao? Vì nó tiến hành như khi Quý vị được chẩn đoán có khối u: Quý vị phải điều trị toàn bộ bệnh ung thư, không chỉ loại bỏ khối u mà thôi; Vì vậy, Quý vị cần hóa trị, xạ trị, Quý vị cần phải một điều trị nào đó. Chỉ loại bỏ khối u là không đủ và thực là như thế. Con yêu cầu Quý vị lắng nghe những gì Đức Thánh Cha muốn làm, không giới hạn Quý vị vào một cái gập đồng ý bằng đầu và sau đó làm một điều khác hẳn. Điều duy nhất con yêu cầu Quý vị - và con xin Chúa Thánh Thần - giúp khôi phục niềm tin đó vào Giáo hội - để những ai không muốn lắng nghe Chúa Thánh Thần và những người muốn tiếp tục che đậy, hãy rời khỏi Giáo hội để nhường chỗ cho những người muốn tạo ra một Giáo hội mới, một Giáo hội đổi mới và một Giáo hội hoàn toàn không có chuyện lạm dụng tình dục. Con phớt lờ tất cả những điều này cho Đức Trinh nữ, cho Chúa, để tất cả những điều này trở thành hiện thực. Chúng ta không thể tiếp tục với tội ác này để che đậy đại họa lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Con hy vọng rằng Chúa và Mẹ Maria sẽ soi sáng cho Quý vị và rằng, một lần mãi mãi, chúng ta làm việc với công lý để loại bỏ căn bệnh ung thư này khỏi Giáo hội, bởi vì nó đang phá hủy Giáo Hội. Và đó là những gì ma quỷ muốn. Cảm ơn Quý vị.

Chúng từ thứ hai

1. Điều gì làm cô bị thương tổn hơn cả ở trong đời?

2. Từ lúc 15 tuổi, tôi đã có liên hệ tình dục với 1 linh mục. Việc này kéo dài 13 năm. Tôi mang thai 3 lần và ông ta bắt tôi phá thai 3 lần, đơn giản chỉ vì ông ta không chịu dùng áo mưa hay phương tiện ngừa thai. Thoạt đầu, tôi tin tưởng ông ta đến nỗi tôi không biết ông ta lạm dụng mình. Tôi sợ ông ta, và mỗi lần tôi từ chối làm tình với ông ta, ông ta đánh tôi. Và vì tôi hoàn toàn lệ thuộc ông ta về kinh tế, tôi phải chịu mọi sỉ nhục ông đã giáng lên tôi. Chúng tôi có các liên hệ này cả ở nhà ông lẫn ở trong làng và tại trung tâm tiếp đón của Giáo phận. Trong mỗi liên hệ này, tôi không có quyền có “các bạn trai”; bất cứ khi nào tôi có một bạn trai và bị ông phát hiện, ông đều đánh tôi. Đó là điều kiện để ông giúp tôi về kinh tế. Ông cho tôi mọi thứ tôi muốn khi tôi chấp nhận làm tình; còn không, ông sẽ đánh tôi.

3. Cô xử lý thế nào với mọi thương tích này và hiện nay cô cảm giác ra sao?

4. Tôi cảm thấy đời tôi đã bị hủy hoại. Tôi đã chịu quá nhiều sỉ nhục trong mỗi liên hệ này đến nỗi không biết tôi còn tương lai nào không... Việc này làm tôi rất e ngại trong các mối liên hệ của tôi hiện nay.

5. Cô muốn chuyển tới các vị giám mục lời nhắn chi?

6. Phải nói rằng yêu trong yếu tính là yêu một cách tự do: khi một người yêu thương một ai đó, họ phải nghĩ tới tương lai của người yêu, tới lợi ích của họ. Bạn không thể lạm dụng một người kiểu này. Phải nói rằng các linh mục và tu sĩ có một cách giúp đỡ đặc biệt nhưng đồng thời cũng hủy hoại: họ phải ứng xử như các nhà lãnh đạo, những người khôn ngoan.

7. Cảm ơn cô rất nhiều. Sự đóng góp của cô sẽ rất có ý nghĩa đối với Hội Nghị của các giám mục. Một lần nữa, cảm ơn cô.

Chứng từ thứ ba

Tôi 53 tuổi, là một linh mục dòng. Năm nay là năm thứ 25 tôi chịu chức. Tôi biết ơn Thiên Chúa. Điều gì làm tôi bị thương tổn? Một cuộc gặp gỡ với một linh mục làm tổn thương tôi. Khi còn là thiếu niên, sau khi tôi trở lại đạo, tôi đến gặp linh mục để ông ấy dạy tôi cách đọc Sách thánh trong Thánh lễ; và ông ấy chạm vào những phần riêng tư của tôi. Tôi qua đêm trên giường của ông. Điều này làm tôi tổn thương sâu xa. Một điều khác cũng làm tôi đau lòng là vị giám mục mà nhiều năm sau, khi đã trưởng thành, tôi đã nói về vụ việc này với. Tôi đến gặp ngài cùng với cha giám tỉnh của tôi. Đầu tiên, tôi đã viết một bức thư cho vị giám mục, sáu tháng sau, tôi có một cuộc gặp gỡ với linh mục. Vị giám mục đã không trả lời tôi, và sau sáu tháng, tôi đã viết thư cho đức sứ thần Tòa Thần. Phản ứng của đức sứ thần cho thấy có sự hiểu biết. Sau đó, tôi gặp vị giám mục và ngài tấn công tôi mà không cố gắng hiểu tôi, và điều này làm tôi tổn thương. Một mặt, linh mục, và mặt khác, vị giám mục này, người... Tôi đã cảm thấy gì? Tôi cảm thấy tồi tệ vì cả vị linh mục đó, lẫn vị giám mục đều đã không trả lời thư của tôi, và đến nay đã 8 năm mà ngài vẫn chưa trả lời. Tôi muốn nói gì với các giám mục? Các ngài phải lắng nghe những người này; các ngài phải học cách lắng nghe những người lên tiếng. Tôi muốn ai đó lắng nghe tôi, biết người đàn ông đó là ai, vị linh mục đó và ông ta đang làm gì. Tôi tha thứ cho vị linh mục và giám mục đó từ trong trái tim. Tôi cảm ơn Chúa vì Giáo hội, tôi biết ơn khi được ở trong Giáo hội. Tôi có nhiều người bạn linh mục từng giúp đỡ tôi.

Cảm ơn ông.

Chứng từ thứ tư

Xin chào

Tôi đánh giá cao việc vươn tay ra này với các nạn nhân bị giáo sĩ lạm dụng tình dục và tôi rất vui được tham gia vào dự án này.

Điều gì đã làm tôi bị thương tổn nhiều nhất? Khi tôi suy tư về câu hỏi này, tôi nghĩ lại toàn bộ... tới việc hiểu được trọn vẹn sự kiện hoàn toàn mất hết sự ngây thơ của tuổi trẻ và điều đó đã ảnh hưởng đến tôi như thế nào hiện nay.

Vẫn còn đau đớn trong các mối liên hệ gia đình của tôi. Vẫn còn đau đớn với anh chị em của tôi. Tôi vẫn còn mang nỗi đau đớn này. Cha mẹ tôi vẫn còn mang nỗi đau đớn vì sự trục trặc, phản bội, thao túng mà người đàn ông xấu xa này, lúc đó là linh mục Công Giáo của chúng tôi, đã giáng lên gia đình và bản thân tôi.

Vì vậy, đó là những điều đã làm tôi bị thương tổn hơn cả và những điều tôi mang theo với tôi hôm nay. Bây giờ tôi khá hơn rồi vì tôi đã tìm thấy hy vọng và hàn gắn bằng cách kể lại câu chuyện của mình, bằng cách chia sẻ câu chuyện của tôi với gia đình, vợ và các con tôi – đại gia đình của tôi - bạn bè của tôi, và vì tôi có thể làm điều đó, tôi cảm thấy thoải mái hơn với bản thân và làm thế nào tôi có thể là chính mình.

Và cuối cùng là tôi muốn nói với các giám mục điều gì - Tôi nghĩ đây là một câu hỏi xuất sắc: Tôi sẽ yêu cầu các giám mục phải lãnh đạo. Lãnh đạo, viên kiến và can đảm. Đó là điều

tôi trả lời, đó là điều tôi hy vọng được nhìn thấy. Tôi có kinh nghiệm bản thân về lãnh đạo, và nó đã ảnh hưởng đến cá nhân tôi như thế nào. Một trong những kỷ niệm đẹp nhất của tôi về Đức Hồng Y Francis George là khi ngài nói đến các khó khăn của các bạn linh mục phạm tội lạm dụng của ngài, và tôi coi những lời lẽ đó, phát xuất từ một người có chức vụ, mặc dù những lời lẽ này hẳn phải khó nói với ngài, là điều đúng đắn và đúng đắn để nói. Tôi nghĩ rằng đó là lãnh đạo vào thời điểm đó và bây giờ tôi nghĩ đó vẫn là lãnh đạo hiện nay. Và tôi nghĩ nếu ngài có thể tự mình ra ngoài đó, và dẫn dắt bằng gương sáng, thì tôi có thể tự mình ra ngoài kia và tôi nghĩ những người sống sót khác và những người Công Giáo và những người trung thành khác có thể tự mình ra ngoài đó, làm việc để giải quyết, và làm việc để hàn gắn, và làm việc cho một Giáo hội tốt đẹp hơn. Vì vậy, chúng ta đáp ứng với lãnh đạo, chúng ta tìm đến các giám mục của chúng ta để được lãnh đạo, tôi sẽ yêu cầu các giám mục chứng tỏ tài lãnh đạo.

Cảm ơn ông.

Chứng từ thứ năm

Tôi đã bị quấy rối tình dục trong một thời gian dài, hơn một trăm lần, và sự quấy rối tình dục này đã tạo ra những chấn thương và hồi tưởng trong suốt cuộc đời tôi. Thật khó sống cuộc sống, thật khó sống với người ta, nối kết với người ta. Tôi mang một thái độ đối với gia đình, đối với bạn bè và thậm chí đối với Chúa. Mỗi lần tôi nói chuyện với các vị Giám Tỉnh và Thượng cấp, thực tế họ đều che đậy mọi vấn đề, che đậy các thủ phạm và đôi khi điều này làm tôi chết ngất. Đó là một thời gian dài tôi đã phải chiến đấu trong trận chiến này... và hầu hết các Bề trên vì tình bạn không thể thực hiện được một mẻ nào. Tôi sẽ yêu cầu các vị Giám Tỉnh cũng như các Thượng cấp và các Giám mục đang ngồi trong hội trường này thực hiện các hành động mạnh mẽ thực sự có thể quở trách kẻ phạm tội. Nếu chúng ta muốn cứu Giáo hội, tôi nghĩ những kẻ phạm tội cần phải được... Tôi sẽ yêu cầu các Giám mục làm cho các hành vi của ngài được rõ ràng vì đây là một trái bom nổ chậm đang xảy ra trong Giáo hội châu Á. Nếu chúng ta muốn cứu Giáo hội, chúng ta cần kết hợp hành động của mình lại và bắt các kẻ phạm tội phải bị trừng phạt. Chúng ta không nên có tình bạn ở đây nhưng phải hành động vì hành động này sẽ phá hủy cả thế hệ trẻ em của chúng ta. Như Chúa Giêsu luôn nói, chúng ta cần nên giống trẻ em chứ không trở thành kẻ quấy rối tình dục trẻ em.

6. Chứng từ thứ sáu

Năm chứng từ trên đã được công bố mấy hôm trước, riêng cuối ngày thứ ba của Hội Nghị, các tham dự viên đã được nghe một chứng từ khác của một người bị vị linh mục ở giáo xứ lạm dụng tình dục. Chứng từ này rất cảm kích:

Kính chào buổi tối. Con muốn nói với quý vị về lúc con còn là một đứa trẻ. Nhưng lúc đó không có điểm nào để nói vì khi con 11 tuổi, một linh mục từ giáo xứ của con đã phá hủy cuộc đời con. Kể từ đó, con, người thích sách tô màu và làm nhào lộn trên cỏ, không còn hiện hữu nữa.

Thay vào đó, khắc sâu vào mắt, tai, mũi, cơ thể và tâm hồn con, là tất cả những lần ông ấy làm con, một đứa trẻ, bất động, bằng một sức mạnh siêu phàm: Con làm con vô cảm với chính mình, con nín thở, con thoát ra khỏi cơ thể mình, con vô vọng tìm kiếm một cửa sổ để nhìn ra ngoài, chờ đợi tất cả kết thúc. Con nghĩ: Nếu không động đây, có lẽ mình sẽ không cảm thấy bất cứ điều gì; nếu mình không thở, có lẽ mình sẽ chết”.

Khi chuyện ấy kết thúc, con lấy lại cơ thể bị thương và bị làm nhục của mình, và con sẽ bỏ đi, thậm chí tin rằng chỉ là chuyện tưởng tượng. Nhưng làm thế nào con, một đứa trẻ, có thể hiểu những gì đã xảy ra? Con nghĩ: “Đó chắc chắn là lỗi của mình!” hoặc “có lẽ mình đáng chịu điều tồi tệ này?”

Những suy nghĩ này là những vết thương tồi tệ nhất mà sự lạm dụng và kẻ lạm dụng đâm sâu vào trái tim con, hơn cả những vết thương làm rách cơ thể con. Con cảm thấy mình không còn giá trị gì nữa. Con cảm thấy con không còn hiện hữu nữa. Con chỉ muốn chết: Con đã thử... nhưng con không thể.

Sự lạm dụng tiếp diễn trong 5 năm. Không ai để ý.

Dù con không nói, cơ thể con vẫn đã nói: rối loạn ăn uống, nhiều thời kỳ nằm trong bệnh viện: mọi thứ hét lên rằng con bị bệnh. Trong khi con, hoàn toàn cô độc, giữ nỗi đau của mình cho chính mình. Họ nghĩ con lo lắng về trường học, nơi, đột nhiên, con có thành tích rất tệ.

Rồi, lần đầu tiên con biết yêu... Trái tim con đập thành thịch vì xúc động và đấu tranh với cùng một trái tim đang tổn thương nhớ lại nỗi kinh hoàng mà nó đã trải qua; các cử chỉ âu yếm chống lại hành vi bạo lực: không thể nào so sánh được. Ý thức trở thành một thực tại không thể chịu đựng được! Vì vậy, để không cảm thấy đau đớn, ghê tởm, bối rối, sợ hãi, xấu hổ, vô lực, bất lực, tâm trí con loại bỏ các sự kiện khi chúng xảy ra, nó làm tê liệt cơ thể con bằng cách đặt một khoảng cách tình cảm giữa mọi điều con đang sống. Và điều này gây ra thiệt hại lớn lao.

Khi con 26 tuổi, con sinh con lần đầu tiên. Các hồi tưởng và hình ảnh đem mọi thứ trở lại với con. Con đau đẽ của con bị gián đoạn, đứa con của con gặp nguy hiểm; cho con bú là điều không thể vì những ký ức khủng khiếp xuất hiện. Con nghĩ rằng con đã phát điên. Vì vậy, con đã tâm sự với chồng con, một sự tâm sự đã được sử dụng để chống lại con trong thời gian chúng con ly thân, khi, trung dẫn việc lạm dụng con từng chịu, anh ấy yêu cầu con từ chối quyền làm mẹ vì con là một người mẹ không xứng đáng. Điều tiếp theo là việc kiên nhẫn lắng nghe của một người bạn thân, và sự can đảm viết thư cho vị linh mục đó, kết thúc bằng lời đọan hứa sẽ không bao giờ nhân nhượng cho ông ta quyền im lặng của con.

Từ đó, cho đến hôm nay, con tiếp tục bước qua diễn trình khó khăn nhằm tái phác họa lại, không lối tắt và đòi hỏi sự kiên trì lớn lao, việc xây dựng lại bản sắc, phẩm giá và đức tin của con. Đây là một hành trình được thực hiện chủ yếu một mình, và với sự giúp đỡ của một chuyên gia, nếu có thể. Lạm dụng gây ra thiệt hại ngay lập tức, nhưng không chỉ có thế: điều khó khăn hơn cả là đối phó hàng ngày với trải nghiệm tấn công đó, và nó tự xuất hiện trong những khoảnh khắc bất ngờ nhất. Bạn phải sống với nó mãi mãi! Tất cả những gì bạn có thể làm, nếu bạn có thể, là học cách làm tổn thương bản thân ít hơn mà thôi.

Bên trong bạn, có những câu hỏi bất tận bạn sẽ không bao giờ có thể trả lời được vì lạm dụng vô nghĩa quá!

“Tại sao lại là con?” Con quen hỏi như thế, và không phải vì con thích điều đó xảy ra với một ai khác, bởi vì những gì con đã chịu đều là điều quá đáng đối với bất cứ ai khác! Hoặc: “Lạy Chúa, Chúa đang ở đâu vậy?”... Làm thế nào con có thể gào to câu hỏi này! Con không còn tin Con Người và Thiên Chúa, không tin Người Cha tốt lành bảo vệ kẻ nhỏ và kẻ yếu. Khi còn là một cô bé, con chắc chắn không có gì xấu có thể phát xuất từ một người đàn ông có

“Mùi” của Thiên Chúa! Làm thế nào cũng cùng một bàn tay, đã dám chạm vào con như thế, lại có thể dâng lời chúc phúc và Bí tích Thánh Thể được? Ông ấy là một người lớn và con là một đứa trẻ. Ông ấy đã lạm dụng quyền cũng như chức vụ của mình: một sự lạm dụng đức tin thực sự!

Và cuối cùng nhưng không kém quan trọng: “Làm thế nào để con vượt qua được cơn giận của mình và không rời khỏi Giáo hội sau một trải nghiệm như vậy, đặc biệt trước sự bất nhất khủng khiếp như thế giữa những gì kẻ lạm dụng con giảng dạy và những gì ông ấy làm? Còn những người trước những tội ác này giảm tội, che giấu, giữ im lặng hoặc tệ hơn không bảo vệ những người nhỏ bé, đầu óc xấu xa tự giới hạn mình vào việc di chuyển các linh mục để họ có thể gây hại ở nơi khác? Đứng trước điều này, chúng con, các nạn nhân vô tội, cảm thấy nỗi đau vốn làm chúng con chết ngất, thậm chí còn mãnh liệt hơn: đây cũng là một sự lạm dụng nhân phẩm của chúng con, lương tâm, cũng như đức tin của chúng con!

Các nạn nhân chúng con, nếu chúng con có thể tìm được sức mạnh để nói ra hoặc phơi bày, phải tìm được sự can đảm để làm thế, vì biết rằng chúng con có nguy cơ không được tin tưởng, hoặc thấy kẻ lạm dụng chúng con thoát nạn, chỉ chịu một hình phạt giáo luật nho nhỏ. Điều này không thể và không nên như vậy nữa!

Con đã mất 40 năm để tìm được sức mạnh để nói ra. Con muốn phá vỡ sự im lặng từng nuôi dưỡng mọi hình thức lạm dụng; Con muốn bắt đầu lại từ một hành vi của sự thật, thừa nhận rằng hành vi này cũng mang đến một cơ hội cho người lạm dụng con. Con đã trải qua quá trình nói ra với cái giá xúc cảm rất cao: nói với sáu người rất nhạy cảm, nhưng tất cả đều là đàn ông, và tất cả họ đều là linh mục, thật là một điều khó khăn. Con nghĩ rằng sự hiện diện của một người phụ nữ là một cử chỉ cần thiết và không thể thiếu để chào đón, lắng nghe và đồng hành cùng các nạn nhân chúng con.

Được tin tưởng và biết ông ta bị kết án, đã cho con trở lại thực tại: một phần trong con luôn hy vọng sự lạm dụng không bao giờ thực sự xảy ra, từng đã phải thừa nhận thất bại, nhưng đồng thời, cũng nhận được một sự âu yếm: bây giờ con biết con là một điều gì khác. Con không phải chỉ là sự lạm dụng con đã chịu, và là những vết sẹo con mang theo.

Giáo hội có thể tự hào vì có thể tiến hành bắt chấp thời hiệu (một quyền bị hệ thống tư pháp Ý bác bỏ), nhưng không tự hào về sự kiện thừa nhận như một yếu tố giảm khinh, đối với kẻ lạm dụng, khoảng thời gian giữa hành vi phạm tội và lời buộc tội (như trong trường hợp của con). Các nạn nhân không có tội vì sự im lặng của họ! Chấn thương và thiệt hại mà họ phải chịu càng lớn khi thời gian im lặng càng dài: nạn nhân sống thời gian đó giữa sợ hãi, xấu hổ, chối bỏ và cảm giác bất lực. Vết thương không bao giờ có thể được kê đơn thuốc. Trái lại!

Hôm nay con ở đây, và cùng với con là tất cả những chàng trai và cô gái bị lạm dụng, tất cả phụ nữ và đàn ông, đang cố gắng tái sinh từ các vết thương của họ. Nhưng, trên hết, cũng có những người đã cố gắng nhưng không thành công. Chính từ đây, với họ trong trái tim, chúng ta phải cùng nhau bắt đầu lại.

13. BÀI GIẢNG CỦA ĐỨC TGM COLERIDGE TRONG THÁNH LỄ BẾ MẠC HỘI NGHỊ THƯỢNG ĐỈNH VỀ BẢO VỆ TRẺ EM TRONG GIÁO HỘI

Vũ Văn An, 24/Feb/2019

"Chúng ta là kẻ thù tồi tệ nhất của chính chúng ta"

Họa hiêm lắm mới có sự kiện Đức Giáo Hoàng không giảng trong các buổi phụng vụ do ngài chủ tọa. Nhưng việc họa hiêm này đã xảy ra tại Hội Nghị Thượng Đỉnh bàn về việc bảo vệ trẻ em trong Giáo Hội. Không phải một lần mà là hai lần và là hai buổi phụng vụ duy nhất trong Hội Nghị này. Buổi phụng vụ đầu là buổi phụng vụ thống hối và Bài giảng là bài giảng của Đức Tổng Giám Mục Philip Naameh, thuộc tông giáo phận Tamale, Ghana. Buổi phụng vụ thứ hai là Thánh Lễ bé mạp Hội Nghị, lần này là bài giảng của Đức Tổng Giám Mục Mark Coleridge, thuộc tông giáo phận Brisbane, Australia. Chắc chắn, Đức Phanxicô cố ý nhấn mạnh tới một trong các chủ đề được tập chú trong hội nghị: tính đồng nghị (synodality).

Nhân dịp này, Rocco Palmo có làm nổi một số khía cạnh quanh con người của Đức Tổng Giám Mục Coleridge:

“Dù trở nên khá nổi tiếng trong thế giới nói tiếng Anh vì tính nói thẳng của ngài sau cuộc điều tra toàn quốc về việc lạm dụng trong Giáo Hội Úc, trước đây, Đức Tổng Giám Mục Mark Coleridge của Brisbane đã nằm trong bụng một “con quái vật” đã thành dã sử liên quan đến các tai tiếng lạm dụng: năm 2002, lúc còn là một đức ông, ngài được cử nhiệm làm việc tại phân bộ nói tiếng Anh của Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh; sau này, ngài thừa nhận đã tận mắt thấy cách Tòa Thánh xử lý cuộc khủng hoảng ban đầu ở Hoa Kỳ có tính cách dè dặt (cautionary) ra sao hơn là có tính lịch sử.

Còn hiện thời, Đức Cha Coleridge đang thủ diễn vai trò lãnh đạo trong việc lên kế hoạch cho Công Đồng Toàn Thể khá hiếm hoi của Giáo Hội Úc vào năm 2020, một loại đáp ứng đồng nghị mà chính Hội Nghị đang diễn tiến tại Vatican có ý định trở thành. Palmo cho hay: ngay sau cuộc khủng hoảng 2002, một nhóm giám mục Hoa Kỳ từng kêu gọi một công đồng như thế, nhưng không được ban lãnh đạo chấp thuận.

Chúng tôi xin chuyển ngữ nguyên văn bài giảng của Đức Tổng Giám Mục Coleridge:



Trong Tin Mừng vừa được công bố, chỉ có một giọng nói được nghe thấy, đó là giọng nói của Chúa Giêsu. Trước đó chúng ta đã nghe giọng nói của Phaolô và vào cuối Thánh lễ, chúng ta sẽ nghe giọng nói của Phêrô, nhưng trong Tin mừng chỉ có giọng nói của Chúa Giêsu. Sau tất cả các lời lẽ của chúng ta, bây giờ, quả là tốt khi chỉ còn lại lời lẽ của Chúa Kitô: chỉ còn lại một mình Chúa Giêsu, như ở trên núi Hiên Dung (x. Lc 9:36).

Người nói với chúng ta về quyền lực, và Người làm như vậy trong *Sala Regia* lộng lẫy cũng đang nói về quyền lực này. Ở đây có những hình ảnh các trận chiến, các cuộc thẩm sát tôn giáo, các cuộc đấu tranh giữa các hoàng đế và giáo hoàng. Đây là nơi mà các thế lực trần gian và thiên đàng gặp nhau, đôi khi cũng bị các thế lực hỏa ngục chạm vào. Trong *Sala Regia* này, lời Thiên Chúa mời gọi chúng ta suy ngẫm quyền lực, khi chúng ta đã cùng nhau vượt qua những ngày này. Do đó, giữa cuộc gặp gỡ Sala và Kinh thánh, chúng ta có một hài hòa giọng nói tốt đẹp.

Đứng trước một vua Saul đang ngủ, David xuất hiện như một nhân vật đầy quyền lực, như Abishai thấy rất rõ: “Hôm nay, Chúa đã đặt kẻ thù vào tay ngài. Vì vậy, hãy để tôi đóng đinh hắc xuống đất bằng ngọn giáo. Nhưng David phản đối: “Đừng giết ông ta! Có ai từng đặt tay lên người được Chúa xức dầu mà không bị trừng phạt đâu?” David chọn sử dụng quyền lực không phải để tiêu diệt mà là để cứu nhà vua, người được Chúa xức dầu.

Như David, các mục tử của Giáo hội đã nhận được hồng phúc quyền lực - tuy là quyền để phục vụ, để sáng tạo; một quyền hiện diện với và cho chứ không trên (người khác); một quyền, như Thánh Phaolô từng nói, “được Chúa ban cho để xây dựng anh em chứ không phải để tiêu diệt anh em (2 Cr 10: 8). Quyền lực là điều nguy hiểm, vì nó có thể tiêu diệt; và trong những ngày này, chúng ta đã suy nghĩ việc trong Giáo hội, quyền lực có thể biến thành hủy diệt ra sao khi tách khỏi phục vụ, khi không còn là một cách yêu thương, khi nó trở thành quyền lực trên người khác.

Một đoàn người thánh hiến của Chúa đã được đặt trong tay chúng ta - và bởi chính Chúa. Thế nhưng, chúng ta có thể sử dụng quyền lực này không phải để tạo ra mà là để tiêu diệt, và thậm chí cuối cùng để sát hại. Trong việc lạm dụng tình dục, những kẻ đầy quyền lực đã đặt tay lên những người thánh hiến của Chúa, thậm chí cả những người yếu đuối nhất và dễ bị tổn thương nhất trong số họ. Họ nói “có” đối với sự thúc giục của Abishai; và họ nắm lấy ngọn giáo.

Trong việc lạm dụng và che giấu nó, những kẻ quyền lực tự tỏ mình ra không như những người thuộc trời mà là những người thuộc đất, như lời của Thánh Phaolô mà chúng ta vừa nghe. Trong Tin Mừng, Chúa truyền: “Hãy yêu kẻ thù của ngươi”. Nhưng kẻ thù là ai? Chắc chắn không phải những người đã thách thức Giáo hội nhìn việc lạm dụng và che giấu nó trong chính bản chất của chúng, trước hết, là các nạn nhân và những người sống sót, là những người đã dẫn chúng ta đến sự thật đau đớn bằng cách kể lại các câu chuyện của họ với một lòng can đảm đến thế. Tuy nhiên, đôi khi, chúng ta đã coi các nạn nhân và những người sống sót như kẻ thù, nhưng chúng ta không yêu thương họ, chúng ta đã không chúc phúc cho họ. Theo nghĩa đó, chúng ta là kẻ thù tồi tệ nhất của chính mình.

Chúa thúc giục chúng ta “có lòng thương xót như Cha của các con là Đấng giàu lòng thương xót”. Thế nhưng, đối với tất cả các ước nguyện của chúng ta muốn có một Giáo hội thực sự an toàn và đối với tất cả những gì chúng ta đã làm để bảo đảm việc này, chúng ta không luôn luôn chọn lòng thương xót của người thuộc trời. Đôi khi, chúng ta thích sự thờ ơ của người thuộc đất và chỉ muốn bảo vệ danh tiếng của Giáo Hội và thậm chí danh tiếng của chính chúng ta. Chúng ta đã biểu lộ quá ít lòng thương xót, và do đó chúng ta cũng sẽ nhận được như vậy, bởi vì đầu chúng ta cho đi sẽ là đầu chúng ta nhận được trở lại. Như David đã nói, chúng ta sẽ không thoát bị trừng phạt, và chúng ta quả đã ném hình phạt.

Người thuộc đất phải chết để người thuộc trời được sinh ra; Adam cũ phải nhường chỗ cho Adam mới. Điều này sẽ đòi hỏi một sự hoán cải thực sự, mà nếu không có nó, chúng ta sẽ ở lại mãi ở bình diện “hành chính mà thôi” - như Đức Thánh Cha viết trong *Evangelii Gaudium* – “hành chính mà thôi” sẽ không đụng gì tới tâm điểm của cuộc khủng hoảng lạm dụng (25).

Chỉ có việc hoán cải này mới cho phép chúng ta thấy rằng các vết thương của những người bị lạm dụng là các vết thương của chúng ta, số phận của họ là số phận của chúng ta, họ không phải là kẻ thù của chúng ta mà là xương của xương ta, thịt của thịt ta (x. St 2:23). Họ là chúng ta, và chúng ta là họ.

Việc hoán cải này, trong thực tế, là một cuộc cách mạng kiểu Coperních. Coperních đã chứng minh rằng mặt trời không quay quanh trái đất mà trái đất quay quanh mặt trời. Đối với chúng ta, cuộc cách mạng Coperních là khám phá rằng những người bị lạm dụng không quay quanh Giáo hội mà là Giáo hội quay quanh họ. Khi khám phá ra điều này, chúng ta có thể bắt đầu nhìn bằng mắt và nghe bằng tai của họ; và một khi chúng ta làm điều này, thế giới và Giáo hội bắt đầu nhìn rất khác. Đây là sự hoán cải cần thiết, cuộc cách mạng thực sự và là ơn thánh lớn lao, có thể mở ra cho Giáo hội một mùa truyền giáo mới.

Lạy Chúa, khi nào chúng con thấy Chúa bị lạm dụng mà không đến giúp Chúa?

Nhưng Người sẽ trả lời: Ta bảo thật các ngươi: mỗi lần các ngươi không làm như thế cho một trong những người bé nhỏ nhất đây, là các ngươi đã không làm cho chính Ta vậy. (xem Mt 25: 44-45). Nơi họ, những người nhỏ bé nhất trong các anh chị em, các nạn nhân và người sống sót, chúng ta gặp Chúa Kitô bị đóng đinh, Đấng bắt lực nhưng từ Người tuôn ra quyền lực của Đấng toàn năng, Đấng bắt lực mà quanh Người, Giáo hội xoay quanh mãi mãi, Đấng bắt lực mà các vết sẹo tỏa sáng như mặt trời.

Trong những ngày này, chúng ta đã ở trên Núi Sọ - ngay ở Vatican và trong Sala Regia, chúng ta vẫn đang ở trên núi tối tăm. Khi lắng nghe những người sống sót, chúng ta đã nghe Chúa Kitô khóc lớn trong bóng tối (x. Mc 15: 34). Và tiếng khóc này thậm chí đã trở thành âm nhạc. Nhưng ở đây hy vọng đã phát sinh từ trái tim bị tổn thương của anh, và hy vọng trở thành lời cầu nguyện, khi Giáo hội hoàn vũ tập hợp quanh chúng ta trong căn phòng trên lầu này: mong sao bóng tối Núi Sọ dẫn Giáo hội khắp thế giới tới ánh sáng Phục sinh, tới Chiên Con là mặt trời không bao giờ lặn (xem Kh 21: 23).

Cuối cùng, chỉ còn giọng nói của Chúa phục sinh, thúc giục chúng ta đứng đứng nhìn chăm chăm vào ngôi mộ trống, tự hỏi trong sự bối rối của chúng ta phải làm gì sau đó. Chúng ta cũng không thể ở lại trong phòng trên lầu nơi Người nói, “Bình an cho các con” (Ga 20: 19). Người thổi hơi trên chúng ta (xem Ga 20: 22) và ngọn lửa của Lễ Ngũ tuần mới chạm vào chúng ta (xem Cv 2: 2). Đấng là bình an mở rộng cửa phòng trên lầu và các cánh cửa trái tim chúng ta. Từ sợ hãi, phát sinh một sự táo bạo tông đồ, từ chán nản sâu xa, phát sinh niềm vui Tin Mừng.

Một sứ vụ đang trải ra trước mắt chúng ta - một sứ vụ đòi hỏi không những lời nói mà là hành động cụ thể thực sự. Chúng ta sẽ làm tất cả những gì có thể để mang lại công lý và hàn gắn cho những người sống sót bị lạm dụng; chúng ta sẽ lắng nghe họ, tin họ và bước đi với họ; chúng ta sẽ đảm bảo rằng những kẻ lạm dụng sẽ không bao giờ có thể vi phạm nữa; chúng ta sẽ kêu gọi những người đã che giấu lạm dụng phải giải trình; chúng ta sẽ tăng cường các diễn trình tuyển dụng và đào tạo các nhà lãnh đạo của Giáo hội; chúng ta sẽ giáo dục tất cả mọi người về những gì việc bảo an đòi hỏi; chúng ta sẽ làm tất cả những gì trong quyền lực của mình để bảo đảm rằng những điều kinh hoàng trong quá khứ không lặp lại nữa và Giáo hội là nơi an toàn cho mọi người, một người mẹ yêu thương đặc biệt đối với người trẻ và người dễ bị tổn thương; chúng ta sẽ không hành động một mình mà sẽ làm việc với tất cả những người quan tâm đến lợi ích của người trẻ và người yếu thế; chúng ta sẽ tiếp tục đào sâu sự hiểu biết của chính mình về lạm dụng và ảnh hưởng của nó, về lý do tại sao nó đã xảy ra trong Giáo hội và những gì phải được thực hiện để xóa bỏ nó tận gốc. Tất cả những điều này sẽ cần đến thời gian, nhưng chúng ta không được kéo dài mãi mãi và chúng ta không được thất bại.

Nếu chúng ta có thể làm điều này và nhiều điều hơn thế nữa, không những chúng ta biết được sự bình an của Chúa Phục sinh mà chúng ta sẽ trở thành sự bình an của Người trong một sứ vụ đến tận cùng trái đất. Thế nhưng, chúng ta sẽ chỉ trở thành bình an khi chúng ta trở thành lễ hy sinh. Với lễ này, chúng ta đồng thanh nói “có” khi tại bàn thờ, chúng ta hòa lẫn các thất bại và phản bội, tất cả niềm tin, hy vọng và tình yêu của chúng ta vào lễ hy sinh của Chúa Giêsu, Nạn nhân và Đấng Chiến Thắng, Đấng “lau khô nước mắt khỏi mọi con mắt, và cái chết sẽ không còn nữa, sẽ không còn thương tiếc hay khóc lóc hay đau đớn nữa, vì những điều trước đây đã qua đi” (Kh 21: 4). Amen.

14. Cuộc họp liên bộ Tòa Thánh tiếp liền sau Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Em trong Giáo Hội

Vũ Văn An, 25/Feb/2019

Như để trả lời cho các phê phán của những người thiếu kiên nhẫn và hiểu biết, ngay liền sau Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội kéo dài trong các ngày 21-24 tháng Hai, các Bộ sở thuộc Giáo Triều Rôma đã có cuộc họp liên bộ tại Vatican để chuẩn bị cho những bước cụ thể thi hành các đường hướng đã đưa ra trong Hội Nghị.



Theo tin Zenit, đó là lời phát biểu của Ông Alessandro Gisotti, Giám Đốc lâm thời của Phòng Báo Chí Tòa Thánh. Thực vậy, ngày 25 tháng Hai, Ông Alessandro Gisotti đã ra một tuyên bố cho hay: ngày 25 tháng Hai, một cuộc họp hạn chế của liên bộ Tòa Thánh đã được tổ chức tại Vatican; ông gọi đây là “hậu quả cụ thể đầu tiên của Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Vị Thành Niên Trong Giáo Hội”.

Cuộc họp trên diễn ra từ 9 giờ sáng tới 1 giờ trưa ngày 25 tháng Hai tại Phòng Bologna trong Tông Điện, về chủ đề chống nạn lạm dụng tình dục các vị thành niên. Tham dự cuộc họp, ngoài các viên chức của Phủ Quốc Vụ Khanh và các vị đứng đầu các bộ có liên hệ đặc biệt với vấn đề, có Ban Tổ Chức và Điều hợp viên Hội Nghị là Cha Federico Lombardi, S.J., người đã trình bày các phản ứng

đôi với Hội Nghị và việc theo dõi nó.

Cuộc họp trước nhất và đồng thanh nhấn mạnh tới tầm quan trọng của Hội Nghị, một Hội Nghị được Đức Giáo Hoàng Phanxicô hết lòng mong ước. Tuy nhiên, cuộc họp cũng minh xác rõ: biến cố này phải được theo dõi bằng các biện pháp cụ thể, một điều dân Chúa hằng mong đợi. Minh họa trong bối cảnh này là các nguyên tắc căn bản gợi hứng cho các văn kiện và các toán đặc nhiệm, được công bố trong buổi họp báo bế mạc Hội Nghị. Hội nghị đã quyết định: các sáng kiến này phải được thông tri rõ ràng, kịp thời và chi tiết bao nhiêu có thể.

Trong các đóng góp ý kiến của các vị đứng đầu các bộ, những vị xác định cam kết bước theo gương sáng của Đức Giáo Hoàng Phanxicô trong cuộc đấu tranh chống nạn lạm dụng, nhấn mạnh đã được đặt lên sự cần thiết lắng nghe các nạn nhân, coi việc này như khởi điểm của cam kết này.

Các điểm khác được nhấn mạnh là: việc can dự nhiều hơn của hàng ngũ giáo dân và nhu cầu phải đầu tư vào việc đào tạo và ngăn ngừa, sử dụng thực tại với các kinh nghiệm được củng cố trong lãnh vực này.

Sau cùng, cuộc họp làm nổi bật điều này: trong dấu chỉ tính đồng nghị (synodality) và tính đồng lực (synergy), điều thích đáng là kiểm nghiệm tiên độ của việc theo dõi Hội Nghị, ở bình diện liên bộ.

15. Bốn ngày Hội Nghị Thượng Đỉnh về Bảo Vệ Trẻ Em trong Giáo Hội

Vũ Văn An, 25/Feb/2019



Trong mấy ngày qua, chúng tôi đã cố gắng cung cấp một số thông tin liên quan đến Hội Nghị Thượng Đỉnh về Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội, chú trọng nhiều tới các bài phát biểu của Đức Giáo Hoàng và các nhân vật khác mà chúng tôi cho là chủ yếu để nắm được đường hướng

giải quyết nạn lạm dụng tình dục trong Giáo Hội, một nạn đau lòng đến độ làm cho một vị Hồng Y phải tức tưởi khóc trong lúc đọc bài thuyết trình của mình. Dòng nước mắt này nhất định mang nhiều ý nghĩa cả hối hận lẫn hối tiếc và tức giận.

Nay hội nghị đã kết thúc, thiên nhiên ta nên duyệt lại toàn bộ các sự kiện đã diễn ra trong thời gian 4 ngày qua, căn cứ vào nội dung các buổi họp báo hàng ngày

tại Phòng Báo Chí Tòa Thánh do VaticanNews cung cấp.

Ngày đầu tiên 21 tháng Hai

“Trách nhiệm, giải trình trách nhiệm, và minh bạch” cần phải là “thành phần trong DNA của Giáo Hội”. Đó là câu mở đầu Ông Alessandro Gisotti, Giám Đốc lâm thời của Phòng Báo Chí Tòa Thánh, dùng để dẫn nhập buổi họp báo Ngày Một của Hội Nghị “Bảo Vệ Trẻ Em Trong Giáo Hội”.

Ông Bộ Trưởng Bộ Truyền Thông của Tòa Thánh, Paolo Ruffini, là người đầu tiên lên tiếng với các nhà báo năm châu. Ông tóm tắt các bài phát biểu trong buổi sáng. Trước nhất là bài phát biểu của Đức Hồng Y Luis A. Tagle, Tổng Giám Mục Manila. Bài thứ hai là của Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna, phụ tá tổng thư ký của Bộ Giáo Lý Đức Tin; và đề cập tới các buổi hỏi thưa sau đó.

Theo vị phối trí viên Hội Nghị là Cha Federico Lombardi, SJ, Hội Nghị đi đúng đường vào sáng thứ Năm vì đã bàn tới các hạn từ chủ chốt quan yếu. Cha nhận diện được các chữ như “Lắng nghe”, “tính đồng nghị”, “tính cụ thể”, “tính mạnh bạo”, “hoán cải” và “thanh tẩy”.

Sau đó, Cha Lombardi nhắc đến “21 điểm” được Đức Giáo Hoàng Phanxicô trình bày cho các tham dự viên lúc khởi đầu các cuộc tranh nghị buổi sáng. Các điểm này sau đó đã được nhắc đến như “một bản đồ chỉ đường” để các giám mục thảo luận, cung cấp cho các ngài “các đề xuất cụ thể” giúp các ngài tiến bước. Sau đó, Đức Tổng Giám Mục Scicluna minh xác đây không phải là các “quyết định” của Đức Giáo Hoàng, mà chỉ là “các suy tư” giúp các giám mục cả lúc các ngài ở trong hội nghị lẫn lúc đã trở về nhà.

Trong các điểm được chú ý đặc biệt, là gợi ý của Đức Phanxicô nhằm nâng tuổi tối thiểu một thiếu nữ có thể kết hôn từ 14 lên 16, bằng tuổi của các thiếu nam, theo Giáo Luật.

Đức Tổng Giám Mục Scicluna cho hay ngài hết sức xúc động khi lắng nghe các chứng từ của các nạn nhân và người sống sót lúc bắt đầu Hội Nghị tại Phòng Họp của Thượng hội đồng giám mục vào sáng thứ Năm. Hơn một lần, ngài nhấn mạnh đến việc “lắng nghe”; ngài nói rằng nó giống như “mảnh đất thánh thiêng”: lắng nghe các nạn nhân nhưng, trong trường hợp này, cũng lắng nghe “các hiền huynh giám mục” những người xuất thân từ nhiều thực tại văn hóa và địa dư đa dạng. Đức Tổng Giám Mục nhắc lại chính diễn từ của ngài ngỏ với các giám mục trong phiên họp toàn thể buổi sáng. Ngài tóm tắt bằng các chữ “khôn ngoan”, “thực hành tốt” và “cùng làm việc với nhau”. Ngài bảo “ta không thể để các giám mục cô đơn”. Về phương diện này, chúng ta cũng cần “tạo lực

cho cộng đồng”, trợ giúp và nâng đỡ đặc biệt các giám mục nào đang sống trong các khu vực chỉ có thể tiếp cận rất ít các nguồn tài lực, các chuyên gia hay nhân viên.

Quan trọng hơn cả, Đức Tổng Giám Mục Scicluna cho hay điều sinh tử là Giáo Hội phải di chuyển “từ nền văn hóa im lặng qua nền văn hóa tiết lộ”. Chúng ta phải “đối diện và giải quyết tác phong xấu xa, sửa lại nó ngay từ đầu”.

Đức Tổng Giám Mục của Brisbane, Úc, Mark Coleridge, mô tả phiên họp đầu tiên vào buổi sáng như một ‘hành trình khám phá’; ngài nói rằng nó hoàn toàn khác với bất cứ Thượng hội đồng nào ngài từng tham dự. Ngài nói tới “nghị lực” và “hăm hở” trong việc các tham dự viên đề cập tới vấn đề. Ngài bảo: “chúng tôi lắng nghe Thiên Chúa, lắng nghe các người sống sót, và lắng nghe nhau”. Đức Tổng Giám Mục đánh giá cao các bài trình bày rất khác nhau của Đức Hồng Y Tagle và của Đức Tổng Giám Mục Scicluna, tóm tắt chúng bằng hai chữ “viễn kiến” và “chiến thuật”. Ngài nói: “chúng ta cần cả hai”.

Cha Hans Zollner SJ là thành viên của Ban Tổ Chức Hội Nghị. Ngài bắt đầu lên tiếng bằng cách cảm ơn các người sống sót và nạn nhân về các chứng từ của họ, trong đó, ngài nói: “không tha điều gì” vì chúng “nóng bỏng, sống sượng [brutal], và trung thực”. Cha cho hay sau khi nghe các chứng từ này, đại diện cho năm châu và đủ mọi ngôn ngữ, các tham dự viên đã ngồi thừ ra đó trong 2 phút, tuyệt đối im lặng. Cha kết luận rằng qui định luật pháp, buộc phải giải trình trách nhiệm không đủ, trừ khi chúng được đi kèm với điều cha gọi là “cam kết tận đáy lòng”.



Ngày thứ hai: 22 tháng Hai

Chủ đề hôm nay là “Giải Trình Trách Nhiệm” (“Accountability”) và cuộc họp báo nhắc đến các đóng góp của hai Đức Hồng Y Cupich và O’Malley.

Cha Federico Lombardi bắt đầu buổi họp báo bằng cách mô tả “bầu khí” của Hội Nghị là “tích cực, xây dựng, hữu ích và cần thiết”.

Ngài nhắc đến sự hợp tác giữa Tòa Thánh và Marta Santos Pais, đại diện đặc biệt của Tổng thư lý Liên Hiệp Quốc về “bạo lực chống trẻ em”. Văn phòng Liên Hiệp Quốc đã chia sẻ các số thống kê và các chi tiết trong các cố gắng bảo vệ trẻ em của họ, và những điều này đã được phân phối cho các giám mục tại

Vatican hôm thứ Sáu.

Cha Lombardi cũng cho hay “21 điểm” mà Đức Giáo Hoàng Phanxicô trình bày với các Giám mục vào ngày thứ nhất, đã trở thành cơ sở để thảo luận và suy ngẫm trong các nhóm làm việc, khi các nhóm này cố gắng đem ra thực hành lời kêu gọi của Đức Giáo Hoàng phải có các đề nghị và kết quả cụ thể.

Ông Bộ trưởng Truyền thông Vatican, Paolo Ruffini, đã cung cấp các bản tóm tắt, đầu tiên là về các Phiên toàn thể, và sau đó là về các nhóm làm việc chiều thứ Năm. Các vấn đề phát sinh trong cả hai phiên nhóm này bao gồm tầm quan trọng của việc cùng nhau làm việc theo cách hợp đoàn, và của việc nhận ra rằng lạm dụng là một tội ác, bất kể nền văn hóa của bất cứ quốc gia chuyên biệt nào. Một hệ luận (out-take) của phiên họp buổi sáng là việc Cam kết của Giáo hội trong việc áp dụng các quy tắc và hướng dẫn bảo vệ trẻ vị thành niên đã dẫn đến sự sụt giảm số lượng các vụ lạm dụng ở nhiều nơi trên thế giới. Tuy nhiên, nó cũng nhấn mạnh điều này: thảo luận về tình dục không thể bị coi là điều cấm kỵ, và cần phải được xử lý như là một phần của sự đào tạo trong chủng viện.

Các nhóm làm việc nhỏ của hôm thứ Năm đã bàn đến nhiều vấn đề khác nhau, nhưng tập trung vào nhu cầu phải dành ưu tiên cho các nạn nhân và cố gắng phá vỡ chu kỳ khiến một số người bị lạm dụng, trở thành kẻ lạm dụng. Các nhóm cũng thảo luận về sự cần thiết phải tạo ra các nhóm đặc nhiệm hỗn hợp để hỗ trợ các Giáo hội nhỏ hơn và có ít tài nguyên hơn.

Đức Hồng Y Sean Patrick O’Malley, Tổng Giám mục Boston, đã phát biểu tại Buổi họp báo; ngài khẳng định “không có gì quan trọng hơn” so với việc giải quyết vấn đề bảo vệ trẻ vị thành niên này. Ngài cũng nói về việc phải tập chú vào các nạn nhân, và mô tả kinh nghiệm bản thân của ngài về việc gặp gỡ những người sống sót bị lạm dụng “giữa khi cuộc sống thay đổi”. Đức Hồng Y O’Malley nói rằng chỉ khi nào chúng ta gặp gỡ các nạn nhân, “giới lãnh đạo Giáo hội mới học được sự tàn phá giáng lên cuộc sống của họ bởi các kinh nghiệm này”.

Đức Hồng Y nói đến sự cần thiết phải có “các kế hoạch hành động”, và về vấn đề này, ngài đã ca ngợi những “ý tưởng cụ thể” của ông Cameron phía sau các trình bày của Đức Hồng Y Blase Cupich, Tổng Giám mục Chicago. Ngài cũng xác nhận tầm quan trọng của việc bao gồm các giáo dân trong việc giúp khôi phục niềm tin trong Giáo hội.

Về phần mình, Đức Hồng Y Cupich nói thêm rằng các cuộc gặp gỡ nạn nhân “đã khiến chúng ta tập chú”. Ngài nói: Mỗi câu chuyện đều độc đáo. Đức Hồng Y nói rằng nhận vấn đề làm của mình, liên quan đến trách nhiệm, liên quan đến trách nhiệm của các Giám mục, xét theo cá nhân hay nhóm, đều là “động lực

thúc đẩy” đứng phía sau hội nghị về Bảo vệ trẻ vị thành niên trong Giáo hội này. Ngài nói: những gì xảy ra ở một nơi ảnh hưởng đến mọi người, mọi nơi. Đức Hồng Y Cupich cũng nói về tầm quan trọng của “chiến lược”: ngài kết luận rằng Đức Giáo Hoàng muốn “những bước và các kết quả cụ thể”.

Trong Buổi họp báo này, Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna của Malta, đã nhắc đến bài phát biểu của Đức Hồng Y Oswald Gracias, về “Tính hợp đoàn” (Collegiality). Ngài nói: chúng tôi được kêu gọi phục vụ Giáo hội hoàn vũ trong tư cách Giám mục, và, “chúng tôi có trách nhiệm giải trình với giáo dân của chúng tôi”. Đức Tổng Giám Mục cũng đề cập đến vấn đề giáo dân tham gia vào lĩnh vực bảo vệ trẻ vị thành niên: “Việc tham gia của giáo dân không phải là một tùy chọn, hay một phụ lục, nó không phải là một việc thêm vào”. Ngài nói thêm: giáo dân là “nền tảng cho phúc lợi và ‘hữu thể’ của Giáo hội”, vì “chúng tôi đang cùng bước đi với nhau”.



Ngày thứ ba: 23 tháng Hai

Ngày thứ ba của Hội Nghị Bảo vệ Trẻ vị Thành niên trong Giáo hội tại Tòa thánh đã tập trung vào chủ đề Minh bạch. Trong số các vị tham dự buổi họp báo, có một nữ tu

Châu Phi, Bề trên Cả Dòng Tên và Chủ tịch Hội đồng Giám mục Đức.

Buổi họp báo bắt đầu với Cha Federico Lombardi trình bày điều ngài gọi là bốn “quan sát” của ngài trong 24 giờ qua. Ngài đã mô tả chứng từ của một nạn nhân sống sót vào tối thứ Sáu, như là “khoảnh khắc thâm hậu nhất trong cuộc gặp gỡ của chúng ta cho đến nay”. Ngài nói, mọi người đều xúc động sâu xa bởi chứng từ của cô”; ngài cho rằng điều này xác nhận : việc “đích thân lắng nghe” đạt được nhiều kết quả quan trọng.

Sau đó, Cha Lombardi đã bình luận về sự đóng góp của phụ nữ tại Hội Nghị này: Tiến sĩ Linda Ghisoni, Phó Tổng thư ký phân bộ Giáo dân của một bộ của Tòa thánh, người đã nói về chủ đề “Hiệp thông: làm việc với nhau”; và Nữ tu Veronica Openibo, Nigeria, người đã nói với các Giám mục về “Cởi mở: được sai ra thế giới”.

Cha Lombardi nói thêm: các thái độ và nhạy cảm nơi các Giám mục đã thay đổi sau ba ngày. Ngài nhấn mạnh tầm quan trọng đặc biệt của việc theo dõi dựa trên các suy tư và kết luận của các nhóm làm việc nhỏ.

Bộ trưởng Truyền thông Vatican, Paolo Ruffini, đã cung cấp một bản tóm tắt

ngắn gọn về những can thiệp của các nhóm làm việc, một trong số đó mô tả Hội Nghị “Bảo vệ trẻ vị thành niên” này như “một điểm bất phản hồi đầy tích cực”. Một số nhóm thảo luận tầm quan trọng của việc đồng hành với các nạn nhân và xây dựng lại các mối liên hệ với những người sống sót và gia đình họ. Các nhóm khác thăm dò các chủ đề hợp đoàn và đồng bộ, và làm thế nào để áp dụng chúng.

Các vấn đề tiếp theo bao gồm vai trò của giáo dân và gia đình, huấn luyện trong chủng viện và đào tạo linh mục, và nhu cầu sàng lọc và lựa chọn ứng viên chính xác hơn. Cuộc khủng hoảng trong gia đình được nhận diện là một trong những nguyên nhân gây ra tình trạng “non nớt tình cảm” nơi một số cá nhân. Kết luận phổ quát là “mọi dân Thiên Chúa được kêu gọi thực thi trách nhiệm”, để đảm bảo việc bảo vệ trẻ vị thành niên trong Giáo hội và thế giới.

Đức Hồng Y Reinhard Marx, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Đức, đã phát biểu tại Hội Nghị hôm Thứ Bảy về chủ đề, “Minh bạch trong một cộng đồng tín hữu”. Hôm thứ Sáu, Đức Hồng Y đã gặp trong khoảng 90 phút 16 người sống sót việc lạm dụng thuộc Nhóm ECA (Ending Clerical Abuse = Kết thúc việc Giáo sĩ Lạm dụng), bên ngoài Vatican. Ngài cho biết “Chúng tôi đã nói chuyện với nhau một cách không thể có được từ nhiều năm trước”. Thực tế, chúng ta đã đạt được tiến bộ trong lĩnh vực “đổi thoại và cởi mở”, Đức Hồng Y Marx nói thế và nhấn mạnh tầm quan trọng của việc “diễn dịch từ ngữ thành sự kiện”. Ngài nói thêm: Kêu gọi mà thôi không đủ. Chúng ta cần theo dõi và kiểm nghiệm, “bảo đảm chúng ta đang làm những gì được chỉ định trong các hướng dẫn”. Đức Hồng Y đã mô tả Hội Nghị “Bảo vệ Trẻ Vị Thành niên trong Giáo hội” này là “một bước tiến về phía trước”, nhưng là “một bước tiến tốt về phía trước”.

Cũng trong Buổi họp báo này, Cha Arturo Sosa Abascal, SJ, Bề trên Cả Dòng Tên đã nói về “công lý và hàn gắn”, về trách nhiệm giải trình, tránh nền văn hóa im lặng, cầu xin sự tha thứ cho những sai lầm đã làm và tiến về phía trước một cách nhất quán và gắn bó. Cha Sosa cũng đề cập đến vấn đề đào tạo linh mục, nói rằng việc đào tạo như vậy cần cố vũ “sự trưởng thành về cảm xúc cho phép chúng ta có những mối quan hệ lành mạnh”. Cha Bề trên Cả dòng Tên nói rằng, “việc thừa nhận sự thật về lạm dụng, tự nó, là một bước tiến lớn”. Tuy nhiên, theo ngài, điều cũng quan trọng là phải “nhận diện các nguyên nhân, để tìm ra thuốc chữa và áp dụng các chiến lược”.

Trong phần can thiệp của mình, Nữ tu Veronica Openibo đã mô tả phản ứng của bà đối với chứng từ của một nạn nhân lạm dụng tại Phòng Thượng hội đồng tối thứ Sáu: bà nói: “Một điều gì đó đã xảy ra trong Hội trường đó khi chúng tôi lắng nghe, như thể chúng tôi được mục kích những gì cô ấy đã trải qua”. Nữ tu Veronica cho biết chứng từ bản thân gây xúc động của người sống sót này đã

làm tăng khả năng “lắng nghe, thấu cảm [empathy] và thiện cảm” của các giám mục.

Bà cho hay: một phần trong phản ứng của bà là nhớ đến điều này: tất cả chúng ta phải là “người của Hy vọng”. Đồng thời, chúng ta phải “có các kế hoạch chuyên dành cho việc bảo đảm để không những các người trẻ tuổi, mà mọi người dễ bị tổn thương đều được an toàn”. Bà kết luận “quyết định nằm trong tay các vị giám mục”, nhưng tất cả chúng ta phải “cùng nhau làm việc” để chấm dứt nạn lạm dụng.

Cuối cùng, Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna của Malta ca ngợi sự đóng góp của phụ nữ vào Hội Nghị “Bảo vệ trẻ vị thành niên trong Giáo hội” này. Ngài gọi nó là “một chứng tá phi thường của phụ nữ” một chứng tá “mang lại khôn ngoan mà chúng ta cần”, và nhắc lại định nghĩa của Đức Giáo Hoàng Phanxicô về “Giáo hội là Phụ nữ”.

Lặp đi lặp lại lời kêu gọi của ngài về một “nền văn hóa tiết lộ”, Đức Tổng Giám Mục Scicluna nói tới minh bạch như là “hiệp thông và chia sẻ”. Ngài nói: Chúng ta cần thông đạt nhiều hơn với các nạn nhân; ngài tuyên bố rằng họ là những người “không được thông tri” và xác nhận rằng họ có “một vai trò để đóng”.

Để kết luận, Đức Tổng Giám Mục đã cảm ơn tất cả những người, trên khắp thế giới, đang đồng hành cùng các Giám mục và những người tham dự Hội Nghị này bằng lời cầu nguyện của họ: ngài nói: “Chúng ta cần Thiên Chúa giúp đỡ, nếu chúng ta muốn làm tốt việc này”



Ngày thứ tư: 24 tháng Hai

Trong cuộc họp báo tại Vatican vào ngày kết thúc Hội Nghị Bảo Vệ Trẻ Vị Thành Niên Trong Giáo Hội, các cam kết và sáng kiến cụ thể để bảo vệ trẻ em và chống lạm dụng đã được trình bày.

Một câu hỏi mặc nhiên (và minh nhiên) đã làm nổi bật cuộc họp báo hôm nay: “Chuyện gì bây giờ đây?” Các kỳ vọng vốn khá cao, đặc biệt vì Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã giao nhiệm vụ cho những người tham gia, lúc bắt đầu Hội nghị, phải đưa ra các sáng kiến cụ thể để giúp Giáo hội bảo vệ trẻ vị thành niên.

Các Sáng kiến cụ thể

Cha Federico Lombardi SJ, trong tư cách là Người điều hợp Hội Nghị về “Bảo vệ trẻ vị thành niên trong Giáo Hội”, đã công bố ba sáng kiến sau đây:

1. Công bố nay mai một tự sắc của Đức Giáo Hoàng, cung cấp các quy tắc và quy định để bảo vệ an toàn cho các vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương trong Thị Quốc Vatican.
2. Phân phối một *vademecum* (thủ bản, hoặc sách quy tắc) cho các Giám mục trên khắp thế giới, giải thích các nghĩa vụ và trách nhiệm pháp lý và mục vụ của các ngài liên quan đến việc bảo vệ trẻ em.

3. Thành lập một “lực lượng đặc nhiệm”, bao gồm các chuyên gia có năng quyền, để hỗ trợ các Hội đồng Giám mục nào thiếu các nguồn lực hoặc chuyên môn cần thiết để đương đầu với vấn đề bảo vệ trẻ vị thành niên và xử lý việc lạm dụng.

Có một giải đáp thứ tư cho câu hỏi “Chuyện gì bây giờ đây?”, đó là sự kiện Ban tổ chức sẽ họp với những vị đứng đầu các bộ sở của Giáo Triều để thảo luận việc theo dõi và suy tư về câu hỏi có liên quan: “Chuyện gì tiếp theo đây?”

Các liên hệ truyền thông

Hội Nghị “Bảo vệ trẻ vị thành niên” tại Vatican đã nhận được sự đưa tin rộng rãi trên khắp các phương tiện truyền thông trong vài ngày qua. Bộ trưởng Truyền thông Vatican, Paolo Ruffini, đã thừa nhận như vậy khi ông cảm ơn các nhà báo vì công việc của họ. Ông nhấn mạnh vai trò của các nhà báo như là vai trò “Tìm kiếm và báo cáo sự thật”. Ông đã nói tới tầm quan trọng của việc “lắng nghe không thiên kiến”, và nhìn nhận việc “không thể nào có truyền thông nếu ai cũng nói mà không có người lắng nghe”. Ông Ruffini, và các vị khác trên bàn chủ tọa Cuộc họp báo, đã ca ngợi nhà báo Mexico, Valentina Alazraki, vì sự đóng góp “can đảm” của cô cho Hội Nghị hôm Thứ Bảy, khi cô ngỏ lời với các Giám mục về chủ đề minh bạch: “Truyền thông cho mọi người”.

Phát biểu tại buổi họp báo, Valentina Alazraki khuyến khích việc “cùng nhau làm việc với Giáo hội” về vấn đề này, nhưng nhắc nhở các Giám mục đừng bao giờ nói “miễn bình luận”, và phải bảo đảm cung cấp cho truyền thông “những thông tin kịp thời và công bằng”.

Các ấn tượng cuối cùng

Khi được hỏi mang về được gì từ Hội Nghị, Đức Hồng Y Oswald Gracias, Tổng giám mục của Bombay, đã cho nó là “điều kịp thời, hữu ích và cần thiết”. Ngài nói: ngài và các hiền huynh giám mục đã ra về với một sự hiểu biết và ý thức phổ quát rằng đương đầu với vấn đề lạm dụng là “một ưu tiên đối với Giáo hội”. Ngài cũng ca ngợi sự đóng góp của phụ nữ tại cuộc gặp gỡ, nêu bật giá trị của “những hiểu biết thông sáng và quan điểm nữ tính của họ”.

Đức Tổng Giám Mục Charles Scicluna của Malta đã cung cấp “những đoạn hội tưởng của riêng mình trong bốn ngày này”. Ngài nói rằng ngài rất có ấn tượng bởi bài diễn văn bề mạt của Đức Cha Thánh và sự rõ ràng của ngài, định nghĩa cả việc lạm dụng lẫn việc bao che nó là “tội ác cực kỳ nghiêm trọng”. Đức Tổng Giám Mục nói: “không có chuyện trở lui nữa”. Ngài cũng nói rằng sự hiện diện của các nạn nhân sống sót là một phần quan yếu của trải nghiệm. Ngài nói thêm “Chúng ta không thể không lắng nghe các nạn nhân sống sót”. Đức Tổng Giám Mục Scicluna nhấn mạnh “dù sao, thay đổi cõi lòng mới là điều quan trọng”. Chúng ta cần động lực đúng đắn và, vì để được điều đó, chúng ta cần lắng nghe các giọng nói khác nhau - bao gồm giọng nói của phụ nữ, những người (trong trường họp Hội Nghị này) đã mang đến “không khí tươi mát”.

Cha dòng Tên Hans Zollner, là thành viên của Ban tổ chức và Đứng đầu Trung tâm Bảo vệ Trẻ em tại Giáo hoàng Đại học Gregorian. Ngài đã nói tới “một bước nhảy vọt về phẩm và lượng dọc hành trình hàng thập niên, một bước nhảy vọt sẽ tiếp tục”. Ngài nói, các thái độ đã thay đổi, và con người đã biến đổi: họ quyết tâm “trở về nhà và làm một điều gì đó về nó”.

Cha Zollner kết luận ngay bây giờ, “Chúng ta cần tập chú vào những gì chúng ta đã làm ở

đây”, tại Hội Nghị ở Vatican và xử lý “các gốc rễ có hệ thống của vấn đề”. Những điều này, các chủ đề trong ba ngày của Hội Nghị, phản ánh cả vấn đề lẫn giải pháp: Trách nhiệm, Giải trình Trách nhiệm và Minh bạch.